

А Т И К А

СРЕДНОЩНИ РОМАНИ №22

ДРУГАТА

ЖЕНА

ДЖЕЙН МАКАРТИ

15 ЛЕВА

ДЖЕЙН МАКАРТИ ДРУГАТА ЖЕНА

Превод: Таня Роснева

chitanka.info

В една бурна нощ Рита Кревълинг взема на стоп премерзвало момиче. Хотелът е препълнен и момичето отсяда в стаята на Рита. Двете откриват, че си приличат почти като близначки. Когато Рита се събужда на другата сутрин, момичето е изчезнало с колата и вещите ѝ. Никой не иска да повярва на младата жена, че тя не е душевноболната, избягала същата нощ от психиатрията. Рита разбира, че е попаднала в зловещ капан...

* * *

Старата кола се поклащаше от силния вятър, поднасяше се на завоите и гумите остро скърцаха.

Дъждът плющеше по предното стъкло. Колелата подскачаха по мокрия път, който лъкатушеше през гората, като само тук-там се откриваше изглед към сивото море в подножието на скалите.

Момичето в колата стискаше здраво кормилото. Рита Кревъллинг рядко си позволяваше удоволствието да поглежда към чудноватите кипариси покрай пътя. Сигурно направи грешка, като тръгна по непознатия път само с едно объркано описание от някакъв служител на бензиностанцията.

Рита въздъхна. Защо не погледна на картата точното положение на малкото рибарско селце! Навън бързо се смрачаваше и ако сега се случеше нещо с тази стара кола...

Рита потрепери и се опита да отхвърли тези мисли. Тя посегна към копчетата на таблото и потърси радиото. Малко музика щеше да я разсее и ободри. В този момент предаваха някакво важно съобщение, но гласът на говорителя почти не се чуваше. Едва когато успя да нагласи копчето, звукът нахлу с такава сила, че от ужас тя за малко не изпусна кормилото.

„... в късния следобед, когато няколко болногледачи бяха нападнати с нож. Лекарите от клиниката „Морели“ обръщат внимание, че избягалата е особено опасна и че...“

Останалата част от съобщението беше заглушено от писъка на Рита и от пронизителното скърцане на спирачките. Момичето се мъчеше отчаяно да овладее кормилото, за да заобиколи оставената точно на завоя кола комби.

— Господи, какво щеше да стане...

Вятърът тласкаше дъжда към предното стъкло, така че тя с мъка различаваше нещо. Изневиделица отпред изскочи тъмна фигура, която

й махаше да спре. Беше едно мокро до кости момиче, облечено в панталони и с шал на главата.

Рита спря колата. Тя все още цялата трепереше, когато се наведе през седалката, за да отвори вратата.

— Добър вечер. Нуждаете ли се от помощ? — попита тя.

Непознатото момиче колебливо се приближи.

Колко странно, мислеше Рита, първо ми маха, за да спра, а сега се страхува. Тя огледа стопаджийката. Лицето ѝ бе слабо и на него се открояваха дълбоко хлътнали очи, а кожата изглеждаше като опънат пергамент. Рита предположи, че под широкото овехтяло мъжко палто се крие доста мършаво тяло.

Младите жени се гледаха недоверчиво известно време. Изведнъж Рита изпита съчувствие. Но не толкова заради външния вид, колкото заради дивото отчаяние в очите на непознатата. Момичето се държеше като подплашена сърна, застанала срещу врага си.

Фаровете осветяваха отбитата от пътя кола, чиито колела бяха затънали дълбоко в калта.

— Как стана това? — попита Рита. — Качвайте се! Ще ви взема с мен.

Момичето прие поканата и бързо се шмугна на предната седалка.

— Моето деденце винаги казваше, че не мога да карам кола — каза то.

Рита освободи ръчната спирачка и внимателно заобиколи препятствието. Тя някак си се успокои, като чу, че момичето има близки. Непознатата изглеждаше така, сякаш беше част от дивия пейзаж, едно бедно, нещастно дете, което някой беше забравил тук.

Внезапно нейната спътница се обади:

— Винаги ми говореха такива неща — тя посочи с ръка сърцето си. — Неща, от които тук вътре ме болеше.

— Зная — промълви Рита след малко. — Докато сме деца, искат от нас да се държим като възрастни, а когато пораснем, се отнасят към нас като към деца. Въпреки че вие не ме попитахте за това, аз пътувам за залива Колби. Имам запазена стая в един хотел наблизо.

Рита забеляза, че гласът ѝ прозвуча враждебно. Вече поспокойно, тя продължи:

— Ще хапнем там нещо топло. Вие можете да почакате в моята стая, докато някой изтегли повредената кола.

Спътницата ѝ не отговори, затова тя продължи:

— Впрочем имам по-добра идея. Тази нощ можете да преспите при мен, а на сутринта ще изпратим някого, който да докара колата. Този дъжд все някога трябва да спре.

— Много мило — каза момичето равнодушно, — съвсем наблизно има отклонение. Там трябва да завиете за залива Колби.

— О, за днес пътувах достатъчно — засмя се Рита.

— Сега се нуждая от топла вана и дълбок сън, преди да се представя на господин Манди. Той е новият ми шеф. Още не ме е виждал и трябва да му направя добро впечатление.

Тя погледна за малко към придружителката си.

— Вие сте оттук, нали? Ходили ли сте в морския музей? А сигурно познавате и господин Манди?

— Отдавна не съм идвала — тихо каза момичето. — Не познавам никого.

Рита едва успя да сдържи любопитството си.

— Не знам защо, но останах с впечатлението, че живеете тук и сте излезли да пазарувате с колата.

— Не — остро отговори момичето.

— И въпреки това вие познавате добре това място. Знаете отклонението за залива Колби.

Противоречията безпокояха Рита.

— Познавах добре всичко наоколо, но се надявах, че никога няма да се върна.

— А защо пътувахте насам?

— Минавах само, когато проклетата кола затъна — обясни стопаджийката. — Вие сте много мила с мен. Приемам предложението ви за храна и подслон. Много се радвам, че ви срещнах. Този път имах късмет.

Нейното поведение се променяше внезапно и доста притесняваше Рита.

— Дано това да важи и за мен. Рискувах и вложих всичките си пари в това начинание. Просто трябва да успея, защото не мога да се върна назад. Разруших всички мостове зад себе си.

Най-после те стигнаха хотела, който не изглеждаше много приветливо. Рита отиде до рецепцията, докато непознатата я чакаше в колата.

— Дайте ми стая с две легла. Една приятелка е с мен. След като се настаним, бихме желали да вечеряме в стаята.

Портиерът потърси менюто и ѝ го подаде.

— Има пиле, пържоли и риба — допълни той.

Рита поръча пиле и се надяваше, че е направила добър избор. Тя се върна при колата и намери момичето удобно излегнато. То, изглежда, не се безпокоеше много, че някой се грижи за него.

— Елате с мен — каза Рита и отвори багажника. Непознатата ѝ помогна за багажа. Тя изглеждаше някак странно унесена. Рита запали лампата и светлината заля безличната хотелска стая. Чак сега забеляза, че палтото на момичето е съвсем мокро.

— Най-добре е да свалите мокрите дрехи.

Рита повдигна един от куфарите на леглото и извади нощница за своята гостенка.

— Първо вземете един душ. Когато станете готова, вече ще са донесли вечерята.

Момичето взе нощницата и покорно тръгна към банята.

— Всъщност как се казвате? — попита Рита. Непознатата внезапно спря, бавно се обърна и погледна невинно Рита.

— Силия — каза тя. — Силия...

Рита се засмя.

— Това е достатъчно. А пък аз съм Рита.

Тя проследи момичето с поглед, докато то изчезна в банята и чу изщракването на ключалката.

„Защо ли се заключва? Странно!“

Рита разопакова нещата си и се отпусна уморено в едно кресло.

Какъв ден! Мускулите ѝ бяха схванати от умора и всичко в главата ѝ се въртеше.

Колко време беше изминало от мига, в който така дълбоко я бяха наранили, че би предпочела да е мъртва? Струваше ѝ се, че бяха минали години, а не дни. Очите ѝ се замрежиха. Внезапно тя видя пред себе си Валентин, строен и загорял от слънцето. Виждаше дори водните капки по светлата му коса, когато лицето му се приближи, за да я целуне. Дълбокият му, страстен глас още звучеше в ушите ѝ.

— Красавице моя!

Колко хубаво беше това лято. Смях, шеги и растящата увереност, че ще се случи нещо прекрасно между двамата. И колко бързо свърши

всичко!

Рита си спомни за един зимен следобед в малкото ѝ жилище.

Тя си играеше с шнура от пердетата и гледаше снега навън. Думите на Валентин дълбоко я нараняваха.

— Не разбирам, Валентин. Значи сте били сгодени?

— Всъщност не беше така — закашля се той. — Само веднъж говорихме за това, просто като една възможност, разбираш ли? Но когато отново я видях, вече знаех, че обичам само нея. Всичко друго е самозалъгване.

— Върви си! — чу се тя да крещи. — Не искам повече да те виждам!

Вратата се хлопна след него. Тя не знаеше колко време е стояла така, без да помръдне. За нея вече нищо нямаше смисъл...

Вратата на банята се отвори и една увита в хавлия фигура излезе оттам. Рита се сепна.

— Господи! — Очите ѝ се разшириха от учудване. — Та това е невъзможно — промърмори тя.

Рита се подпря на креслото и се опита да стане. Силия влезе в стаята, усмихвайки се загадъчно. Лицето ѝ беше зачервено от горещата вода, а черната коса се спускаше по раменете ѝ на меки къдрици.

Тя хвана Рита за ръка и я изправи пред голямото огледало.

— Не е ли невероятно? Веднага видях приликата, но забелязах, че на вас не ви направи впечатление.

Рита се втренчи в огледалото, откъдето спокойно я гледаше нейната двойничка.

Постепенно първият шок премина и тя се усмихна.

— Кой би повярвал? С този шал на главата и това голямо палто! Не, аз не видях приликата. Наистина е невероятно.

Тя погледна Силия внимателно.

— Вие сте малко по-дребна и по-слаба...

— ... и съвсем не толкова хубава.

— Напротив. Не е вярно — увери я Рита с усмивка. — Но защо не казахте нищо по пътя? Не се ли изненадахте?

— Не съвсем — без да се замисли отговори Силия. — Винаги съм имала усещането, че се състоя от две половинки. Не става дума непременно за външния вид, както е при нас. А вътрешно, разбирате ли? Аз и моето друго, второ Аз.

Рита се втренчи в нея.

— Друго Аз?

— Да. Другата, която всички мразеха.

Гласът на Силия отново звучеше гордо и хубавото ѝ лице се изкриви в гримаса. На вратата се почука.

— Сигурно носят вечерята. По-добре си облечете нещо — каза Рита с облекчение и отиде да отвори вратата.

Келнерът влезе и грижливо подреди масата. При това той любопитно се огледа наоколо.

— Поръчката ви е за двама, нали?

— Да. Приятелката ми е в банята. Всичко е наред. Благодаря ви! Лека нощ!

Рита го отпрати набързо, като му мушна бакшиша в ръката. Тя не искаше той да види нейната двойничка. Пилето беше приготвено великолепно и двете момичета ядоха с огромен апетит. Продължиха да говорят за случайността, която ги събра по такъв странен начин.

— Бихме могли да сме сестри. Фамилията ми е Кревълинг. Моите прадеди са дошли отдавна на Запад. Те са превърнали пущинаците в обработваема земя. Днес във фамилията има лекари, адвокати, учители. Навсякъде можеш да срещнеш Кревълинг — с нескрита гордост каза Рита.

— Сестри или братовчедки със сигурност не сме — отговори ѝ Силия. — Аз също мога да изброя моите роднини... Леля Оливия например, която със своята красота неведнъж е била тема за разговор на цял Ню Йорк, докато още играеше на сцената. Или братовчед ми Грек. Той е поет. Може би някой ден името му ще бъде сред най-известните. Но иначе е отвратителен човек. Вкъщи по стените висят стари снимки. Главно на генерали със златни акселбанти. Обаче те не са американци и затова не се броят — въздъхна тя. — Приликата не идва от кръвна връзка. Тук се крие нещо повече.

— Не разбирам. Какво всъщност?

— Душевно родство.

— Някакво прераждане?

Силия замахна с ръка нетърпеливо.

— Не зная. Все едно. Като дете постоянно мечтаех и винаги нещо измислях. Казвах ми, че съм лъжкиня и невъзпитано дете. За наказание ме изпращаха в тронната зала.

— Тронна зала?

— Аз я наричах така. През дългите часове там винаги си представях, че съм принцеса, която скоро ще се качи на престола... Ах, забравете всичко това.

Рита стана.

— Е, добре. Аз ще събера съдовете и ще се изкъпя.

По-късно, когато влезе в спалнята, Силия вече беше заспала, свита на кълбо. Колко уязвима изглеждаше тя. Съвсем като дете. Кой ѝ бе причинил болка? Откъде идваше? От какво бягаше?

Когато Рита се събуди, навън се развиделяваше и дъждът беше намалал. Не може веднага да се опомни къде се намира.

Момичето погледна към леглото отсреща. Беше празно, а вратата на банята беше затворена. Може би Силия се обличаше в банята. Рита се сгуши отново в леглото. Ромонът на дъжда беше така приспиващ...

Когато Рита отново се събуди, тя скочи ужасена. Обхвана я паника. Погледна часовника и видя, че вече минава десет часът.

— Силия? — извика тя.

Никой не отговори. Рита силно раздрусва вратата на банята. Но тя беше празна. Може би Силия беше слязла да закуси?

Рита изпадна в паника. Закъсняваше за първата си важна среща с господин Манди, а така се нуждаеше от тази работа! Ботушите и старото палто на Силия се сушаха още на радиатора. Рита провери полата и пуловера, но и те бяха мокри.

— Господи, дали Силия не е отишла да закусва по нощница и хавлия?

Рита набързо взе един душ и тръгна към шкафа, където вчера беше приготвила дрехите си за този важен ден. Очите ѝ се разшириха от ужас. Багажът ѝ го нямаше.

Отчаяна, Рита търсеше навсякъде из стаята — под леглото, в гардеробите... Ръчната ѝ чанта също липсваше. Обзета от предчувствие, тя се спусна към прозореца и дръпна завесите. Колата ѝ я нямаше долу.

Рита беше съвсем отчаяна и нещастна. Силия, това хитро и коварно същество, беше задигнала всичко, което тя притежаваше — колата, парите, дрехите и документите ѝ.

— Господи, дано всичко това да е сън — молеше се тя тихо.

Може би Силия е заминала, за да потърси помощ. Но Рита знаеше, че не е така. Трябваше да се примири с тъжния факт, че момичето е изчезнало още преди разсъмване.

Рита се среса набързо и реши да съобщи за кражбата. В този момент тя забрави за господин Манди.

Нощният портиер си беше отишъл и една жена на неопределена възраст го беше сменила.

— Добро утро! — поздрави я Рита.

— Добро утро! Вече сте закъснели за закуската — вдигна намръщено глава жената.

— Вижте какво, тази нощ ме обраха. Колата, парите, всичко...

— В коя стая сте настанена?

— В номер тринадесети.

— С двете легла ли?

— Да. Вчера вечерта взех едно момиче на стоп.

— Стопаджийка? — прозвуча неодобрение в гласа ѝ. — Не трябваше да го правите.

— Валеше много силно и колата ѝ се беше повредила. Бихте ли съобщили в полицията?

Жената не беше много въодушевена. От тази история можеше да пострада доброто име на хотела.

— Разбира се — измънка тя ядосано. — Шерифът Далтън ще изясни всичко.

Рита я видя да набира телефонния номер. Краката ѝ трепереха и тя трябваше да се подпре някъде.

— Да, шерифе, вярно е — жената покри с ръка слушалката и се обърна към Рита.

— Казахте, че името ви е Кревълинг, нали?

— Да. Рита Кревълинг.

— А как се казваше другата?

— Силия. Фамилията ѝ не зная. Мисля, че бягаше от нещо.

Рита усети напрежение в погледа на служителката, докато предаваше тази информация по телефона. Изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас.

— Чуйте сега... Какво? Шерифът вече е тръгнал? Добре, ще опитам. Дано да дойдат по-скоро. Тук съм сама, а аз...

Рита чу затварянето на телефона от другата страна и попита с надежда:

— Тръгнал ли е?

Жената започна настойчиво да я убеждава.

— Разположете се сега удобно на креслото. Шерифът скоро ще дойде и всичко ще се намери. Бъдете добро момиче и седнете.

Но Рита не искаше да седи.

— Защо шерифът ще идва тук? Та това е чиста загуба на време. Защо веднага не започнат да търсят колата ми. Всичко, което притежавам, е там.

— Зная, зная, детето ми. Той ще се погрижи за всичко.

Рита имаше усещането, че служителката се страхува от нея. Но защо? Какво мисли тя? Момичето се отпусна и зачака шерифа.

* * *

Мъжът зад бюрото беше червендалест, дебел и се опитваше да бъде любезен.

— Искам само да си получа обратно вещите. Крадлата няма да давам под съд. Тя ми причини много болка — извика Рита.

— Все едно дали ви е причинила болка или не, госпожице... Кревълинг.

Рита искаше да крещи, да буйства, да моли този човек да се захване по-бързо със случая.

— Каква беше тази... Силия?

— Мокра и измръзнала. Вероятно се страхуваше и бягаше от нещо. Защо не опитате да я намерите, шерифе?

— Вие казвате, че нямате представа къде би могла да отиде?

— Нямам представа, но тя познаваше тази местност.

— Така, така... — каза шерифът. — И вие не знаете номера на колата си?

Рита поклати ядосано глава.

— Колата купих едва преди три дни, а Силия откъсна всичките ми документи. Какво още трябва да направя, за да ми помогнете да намеря нещата си?

— Веднага ще разберете колко старателни можем да бъдем — отговори той сухо. Шерифът отиде до вратата и махна на някого. — Сега трябва още веднъж подробно да разкажете всичко на този полицейски служител. Предимно описание на лицето. Може би той познава крадлата.

С мъка Рита успя да запази търпение. Подчертано спокойно тя повтори:

— ... черна коса, сини очи, много слаба и висока горе-долу колкото мен. Нейните дрехи са в стаята и вече ги видяхте. Не вярвам Силия да е имала пари в себе си.

Шерифът погледна въпросително полицая, който му кимна.

— Бихте ли могли да опишете по-подробно затъналата кола?

— Не. В дъжда и тъмнината не забелязах много. Беше бежово комби — тя прекъсна описанието ядосано. — Би трябвало вече да сте намерили колата ѝ.

— Намерихме я.

— Тогава защо стоя тук и повтарям като папагал едно и също нещо.

— Мила моя, като дете играли ли сте на игра, в която сте се представяли за някой друг.

Рита се обърка от внезапната смяна на темата.

— Може би. Не зная. Защо?

— Питам само.

Изведнъж всичко ѝ стана ясно:

— О, сега разбирам. Вие сте я намерили и тя ви е разказала, че съм нейното друго Аз, че си приличаме не само външно, но че има духовна връзка между нас. — Тя плесна облекчено с ръце.

Два чифта очи я наблюдаваха със съжаление.

— Ние наистина много си приличаме, въпреки че не забелязах в първия момент. — Рита гледаше непроницаемите лица на мъжете. — Вие знаете за приликата. Но как така? Значи познавате Силия. Как не се сетих по-рано. Вие я защитавате. Затова нищо не предприемате.

Тя скочи ядосана и избухна:

— Такъв ли е законът в тази област? Полицията не си мръдва пръста само защото не съм оттук. Искам адвокат. Ще си търся правата. Обадете се на господин Манди в музея. Той знае коя съм. Днес трябваше да постъпя при него на работа. Веднага се свържете с него.

Мина известно време, докато полицейският служител реши какво да прави. Той се приближи до нея и я накара да седне.

— Не се вълнувайте, Дина! Доктор Олбрайт ще дойде всеки момент и ще доведе Силия. Нали това искахте?

Рита веднага се успокои.

— Разбира се. Тя ще изясни всичко. Вчера вечерта ми разказа за нейния дядо, за леля Оливия и братовчедата й Грей или Грек.

Изведнъж тя смръщи вежди.

— Как ме нарекохте току-що? Дина?

Той се засмя.

— Да, това е хубаво име, нали? Дина Булери? Чували ли сте за нея?

— Не. А трябва ли?

— Мило момиче, тя също е красива — продължи спокойно той. — Познавам Дина от малка. Баща ми работеше в замъка до смъртта си. Обучаваше коне. Дина имаше малко пони. Тя яздеше като истински дявол. Докато един ден падна от коня и сериозно си нарани главата.

— Но аз вече ви казах, че не съм отгук — тросна се Рита, — от Сиатъл съм. Не познавам това момиче.

Тя погледна нервно часовника си.

— Колко трябва още да чакам?

Шерифът стана.

— Чувам шум. Струва ми се, че са те. Останете на мястото си! — заповяда на Рита и отиде да отвори вратата.

— Е, госпожо Шелби — извика той учтиво. — Господин Булери не успя ли да дойде? Как сте, госпожо Уд? Заповядайте вътре! Малката ви чака.

Рита чу уплашен глас:

— Доктор Олбрайт и Силия още ли не са дошли? Жената влезе в стаята и веднага се спусна към Рита.

— О, бедната ми Дина! — изхлипа тя. — Цяла нощ си скитала.

И докато се осъзнае, Рига се намери в прегръдките й.

— Защо направи това, лошо момиче? Дядо ти и всички ние се изплашихме до смърт.

— Оставете на мен, госпожо Шелби — каза някой силно.

Рита напразно опитваше да се отскубне от прегръдката й. Накрая, когато успя да се освободи, пред нея се изпречи друго

препятствие.

— Да, съкровище — обади се друга жена. — Къде изчезна и откъде си взела тази смешна рокля? Изглеждаш по-възрастна в нея.

— Роклята е моя — отговори Рита объркано. — А коя сте вие?

Госпожа Шелби изхлипа, но ѝ направиха знак да мълчи.

— Не трябва да ядосваш бедната Уди, съкровище. Твоята леля и аз ще те заведем до колата. Ела да ти наметна палтото! Навън е студено.

— Колата е паркирана точно пред входа. Там ви чака господин Булери. Искан да види Дина, за да се увери, че всичко е наред с момичето — обади се шерифът.

— Вие май всички сте полудели — извика Рита ядосано. — Вече нищо не разбирам.

Тя погледна шерифа с надежда.

— Къде е Силия?

— Долу, съкровище — успокой я госпожа Уд. — Дядо иска само да те види и тогава може да си отидеш със Силия.

— Никъде няма да вървя със Силия. Върнете ми само колата и вещите. Писна ми от тази комедия. Вече достатъчно закъснях за срещата си с господин Манди. Разбирате ли ме? Ще загубя тази работа заради вас.

— Ау, ау... — вайкаше се госпожа Шелби. — Защо се бавят още доктор Олбрайт и медицинската сестра? Силия трябва да ѝ сложи една инжекция или нещо...

Рита скочи към вратата. Но беше заключено. Отчаяна, тя се хвърли към шерифа.

— Какво правите с мен. Защо не обясните на тези хора, че е станала някаква грешка?

Той не отговори и смутено закърши ръце.

— Аз не съм Силия. Тя офейка с моите неща. Вече всичко ви казах. Извиках ви, защото ме ограбиха.

Госпожа Шелби се хвана за главата и тихо захълца. Госпожа Уд се обърна към Рита:

— Силия вече не ти се сърди. Искан само да се върнеш обратно.

— Къде да се върна? Вече ви казах, че прибрах момичето от улицата и пренощувахме заедно в хотела. Могат да го потвърдят.

Шерифът кимна.

— Говорихме с момчето, което е занесло вечерята.
— Виждате ли? — зарадва се Рита. — Нали ви казах...
— Той си спомни — продължи шерифът, — че момичето е било само в стаята, а е донесъл вечеря за двама.
— Силия беше в банята — изкрещя Рита.
Госпожа Уд се намеси:
— Но тази рокля не е нейна. Тя трябва да я е взела отнякъде.
— Само това ми остана. Силия всичко открадна — извика Рита ядосано. — А сега искам да се махна оттук и да телефонирам на господин Манди.
— Говорихме и с него. Той никога не я е виждал и не може да я идентифицира — обясни шерифът на госпожа Уд.
— Не ме е виждал, но познава почерка ми — крещеше вече Рита.
— Само ако чантата ми беше тук, можех да ви покажа неговите писма.
— Халюцинации! — изсъска госпожа Шелби. — Татко няма да го понесе. Шерифе, бихте ли помогнали на Уди да вкара Дина в колата.
Рита се бранеше и викаше за помощ, но те със сила я бутаха по коридора. Отвсякъде се отваряха врати и надничаха любопитни лица, за да видят какво става. Никой не ѝ помогна.
Когато стигнаха до колата, Рита цялата трепереше. Чувстваше се като животно в капан.
— Тук е Силия, съкровище — опитваше се да я успокои госпожа Уд.
Една белокоса жена се приближи. Беше с касинка на главата и пелерина върху униформата на медицинска сестра. Рита избухна в истеричен смях. Липсваха само мъжете в бели престилки, носещи усмирителната риза, и комедията щеше да е пълна.
Момичето успя да се отскубне от ръцете им и се втурна към голяма черна кола, паркирана наблизо. Отвори бързо вратата и извика на мъжа, който седеше на задната седалка:
— Моля ви, помогнете ми! Те са по петите ми. Всички мислят, че съм...
Рита спря, ужасена от появата на госпожа Уд.
— Моля, вземете ме с вас. Тази жена е от тях. Старият мъж пусна бастуна от ръката си и нежно я погали по бузата.
— Разбира се, че можеш да се прибереш вкъщи с дядо, детето ми.

Той се наведе напред и продължи:

— Виждаш ли, Уди, тя иска вкъщи. Знаех си, че ще се върне при нас. Върви и освободи тези слуги на дявола.

— Разбира се, сър!

Госпожа Уд слезе и тръгна към шерифа и неговите хора. Рита въздъхна облекчено. Радваше се, че намери приятел.

— Не зная какво щяха да направят с мен, ако не бяхте вие. Ще ви обясня всичко, преди...

Тя искаше да каже „преди да си отида“. Но къде всъщност би могла да отиде? Трябваше по някакъв начин да се свърже с господин Манди. За момента беше по-добре да пътува с този мил човек. Тя погледна своя спасител. Старецът се засмя и я притегли към себе си.

— Никога не си ме молила да се върнеш вкъщи. А всичко можеше да бъде различно, ако по-рано го беше направила.

Той опря глава в косата ѝ и продължи:

— Не зная дали ще се чувстваш добре у дома. Уди не е лоша жена, Мартин е приятен, но другите...

Госпожа Шелби се приближи към колата. Лицето ѝ беше тебеширенобяло, а очите ѝ гневно святкаха.

— Трябва да я върнем обратно в лудницата — крещеше тя.

Колата бавно потегли. Рита обмисляше последните думи на стареца и на госпожа Шелби, но другите „да я върнем в лудницата.“ Какво означава това?

* * *

Къщата беше построена на върха на висока скала като естествено продължение на сивите камъни наоколо. Водопади изскачаха от скалните пукнатини и водата се събираше в голям поток. Старецът въздъхна.

— Вече сме у дома, Дено. Помниш ли, че винаги съм те наричал Дено?

Момичето искаше да бъде мило със стареца и да скрие страха си от ужасния замък.

— Да, спомням си! — усмихна се Рита.

Мъжът я гледаше съсредоточено.

— Разхубавила си се. Станала си истинска млада дама.

— Но, изглежда, не е поумняла — опита да се пошегува госпожа Уд. — Помниш ли как наричаше дядо си, когато искаше нещо от него?

Те я гледаха с очакване. Защо? Сигурно искаха да се убедят, че е нормална. По всичко личеше, че непознатото момиче, което наричаха Дина, е било душевноболно.

Госпожа Уд и старецът все още чакаха отговор.

— Как беше? Спомни си... Хайде, кажи — деденце! — кискаха се двамата.

Рита потръпна при мисълта през колко препятствия ще трябва да мине, докато успее да избяга и да се свърже с господин Манди.

— Винаги си се отнасяла с неуважение към дядо си, понеже знаеш, че си негова любимка и ще ти прости — каза Оливия Шелби остро. — Ако можеше Грек да си го позволи!

„Аха! — мислеше Рита. — Братовчедът Грек пише стихове, но има отвратителен характер. Във всеки случай това каза Силия за него. Горката! Да живее в такава къща! Сигурно психически са я тормозели и ругали... докато един ден е превъртяла. А шерифът не каза ли, че е паднала от кон и си е ударила главата?“

Изведнъж ѝ хрумна, че момичето може сериозно да е пострадало и болестта ѝ да е вследствие на удара.

* * *

Голямата черна кола спря пред внушителен портал. Мартин, така се казваше шофьорът, помогна на господин Булери да слезе. Госпожа Уд си прибра ръкавиците в чантата, взе си чадъра и слизайки, изчурулика:

— Хайде, съкровище, побързай! Готвачката страшно се ядосва, когато закъснеем за обяд.

Мартин стоеше до колата и чак сега Рита забеляза, че е много млад и хубав. Даваше му не повече от двадесет и пет години — само на пръв поглед изглеждаше по-възрастен. Момчето забеляза, че Рита го гледа изпитателно, и леко ѝ намигна. Но лицето му остана сериозно. Рита едва успя да сдържи усмивката си.

„Сигурно ще станем приятели“ — мислеше тя.

* * *

— Грек, мама вече е у дома. Имаме изненада за теб. Татко, защо не се качиш горе? — мърмореше Оливия Шелби, влизайки в къщата.

Рита трудно долавяше думите ѝ.

Господин Булери подаде палтото и шапката си на прислужника до вратата.

— Не, Оливия. Ще ям с внучката си. Ела тук, детето ми! — повика той Рита.

Младото момиче видя как някога хубавото лице на актрисата почервения от яд. Но господин Булери като че ли не забеляза това. Прегърна Рита и я накара да се огледа наоколо.

— Тук всичко ти е познато, нали?

Погледът ѝ шареше навсякъде. Тя разглеждаше с интерес огромната зала, обзаведена със старинни мебели.

— Хубаво е тук! Променено ли е нещо?

— Аз съм променен! — обади се мъжки глас.

Рита се обърна и видя млад мъж, облегал небрежно на перилата на стълбите.

— Да. Много се промених, откакто удари с пръчка коня ми, а след това и него, и мен хвана с ласото.

Черните му очи злобно святкаха. „Значи това е Грек!“ — сети се Рита.

— Днес вече зная как да се държа с теб — продължи той.

Рита беше впечатлена от външния му вид. Грек беше симпатичен и имаше изискани маниери. Погледна ръцете му — нежни, с дълги и тънки пръсти — ръце на творец.

Момичето се чудеше какво да отговори.

— Аз също — каза то приятелски. — Обещавам, че повече няма да се повтори това.

— Няма и да имаш друга възможност, малка гадино. Добре знаеш, че винаги съм те мразил.

Оливия Шелби му направи знак да мълчи. Хвана сина си под ръка и двамата тръгнаха към трапезарията.

* * *

Виното трептеше в кристалните чаши: Покривката беше снежнобяла и сребърните прибори блестяха на светлината.

— Това се казва посрещане на заблудената внучка — каза Грек подигравателно. — Ако аз се връщах от лудницата, най-много картофи да има на масата.

— Грегори! — укорително го погледна майка му.

— Достатъчно! — извика гневно старецът.

Младият мъж се засмя.

— Добре де, клиника, ако това може да намали чувството ви за вина. Но клиниката „Морели“ в действителност е лудница. Дина може да го потвърди. Хайде, разкажи, интересно ли беше там? Научиха ли те поне малко как трябва да се държи един нормален човек?

— Прекаляваш — скочи господин Булери. — Оливия, кажи на сина си да се държи прилично или да напусне масата.

Грек напълни чинията си и млъкна, но Рита усещаше погледа му, пълен с омраза. Тя реши да се отнася добре към всички. Това без съмнение щеше да бъде от полза за „Силия“. Сигурно скоро ще открият момичето и ще го обвинят в кражба.

Обядът продължи спокойно, докато тишината не бе нарушена от плътен, басов глас. Рита се ослушваше възхитена. Другите продължаваха спокойно да се хранят. Песента прекъсна.

— Мислех, че целия месец Пол ще бъде в избата — обади се Оливия.

— Може би тайнствен глас му е прошепнал, че Дина си е вкъщи — усмихна се господин Булери. Очите му святкаха заговорнически, когато се обърна към Рита: — Имаш право да се видиш отново с Пол, нали?

— Този, който покръсти езичниците — подигравателно каза Грек. — Снажното момче, което беше лудо по теб.

— Преувеличаваш — спокойно отговори Рита, надявайки се, че забележката е достатъчна.

— Очаквах, че ще остане там, където е изпратен — раздражено обясни Оливия.

Рита се ужаси колко много капани има около нея. След малко ще се появи някой, който очевидно е бил влюбен в „Силия“. Какво да прави?

Госпожа Уд се зададе от кухнята, а зад нея изникна огромна мъжка фигура. Пол беше наистина привлекателен мъж, усмихнат и облечен с много вкус.

— Дина — извика той. Името звучеше като музика в устата му.

— Здравей, Пол! Как си?

Всички на масата внимателно наблюдаваха срещата. Мъжът се изчерви и нервно стисна юмруци.

— Хубава изненада, а, Пол? — обади се госпожа Уд. — Станала е още по-красива.

— Да — като в транс отговори той. Постепенно Пол се съвземаше от вцепенението.

— Кажи нещо, Дина! — подкани я той.

Рита не знаеше какво да каже. Може би някаква забележка за времето? Или пък: „Не си се променил, Пол!“ Но той сигурно се е променил.

— Наред ли е всичко в избата? — попита накрая тя.

Господин Булери я спаси от неловката ситуация.

— Пол, помогни ми да стана! Да отидем в моя кабинет. Искам да обсъдим някои неща.

— Да, сър!

Мина известно време, докато старецът се изправи на крака и хване бастуна с изкривената от артрит ръка.

— Така. Всичко е наред. Дина, госпожа Уд ще ти помогне да се настаниш. А като се наспя следобед, ще поиграем карти. Днес е прекрасен ден за канаста.

— Да, хубав ден... — дядо или деденце да го нарече? — Ще трябва да ми припомниш как се играе, защото съм забравила.

Когато старецът напусна трапезарията, Грек приключваше с яденето.

— Колко вълнуваща сцена! — подигравателно каза той.

— Пол е толкова притеснителен — сякаш на себе си говореше госпожа Уд. — А проповядва пред хиляди хора... Помниш ли, Дина, как хубаво пееше псалми от Библията?

— Извини ме, че те прекъсвам — кимна Грек на госпожа Уд. — Мамо, няма ли да ми разкажеш какво се случи днес в полицейския участък?

— Грек! Моля те! — погледна го тя строго.

— Е, добре — той стана и тръгна към вратата. Оливия Шелби се усмихна извинително и го последва.

Рита ги чу как се карат на стълбите.

— ... ти ми обеща — говореше тя укорително.

— Как можех да допусна, че ще я доведеш вкъщи! — крещеше Грек.

— Искаш ли още кафе, съкровище? — попита госпожа Уд. — Не? Добре тогава, приготвила съм ти стаята. Запалила съм огъня в камината. Нали там ще си побъбрим още малко?

— Да, Уди. Чудесна идея. Чувствам се малко уморена.

Стаята, в която се настани, беше приказна. Рита не прояви любопитство, за да не покаже колко чуждо и непознато ѝ беше всичко. Беше благодарна на Уди за огъня, който придаваше още по-голям уют на оцветената в синьо и бяло стая. Момичето докосна леко копринената дамска на дивана и се отпусна уморено в креслото.

Госпожа Уд дръпна завесите и донесе халат и пантофи от банята.

— Така, съкровище, поспи малко. По-късно ще си поговорим.

Рита прегърна старата жена и каза сериозно:

— Това, което казах в полицията, е истина. И вие го знаете, нали?

Този въпрос съвсем обърка Уди. Мина известно време, докато тя отговори:

— Не зная какво те мъчи, детето ми, но разбери, че всичко ще се оправя.

„Какво значи това? Знае ли тя, че аз не съм Дина?“ Момичето не можеше да намери отговор на въпросите.

* * *

Рита откри Мартин. Той миеше голямата кола пред гаража.

— Линкълн е, нали? — забеляза, че появата ѝ го обърка.

— Да, мис. Добро утро.

— Добро утро. Изглежда съвсем нова.

— Наистина. Великолепна кола.

Направи ѝ впечатление, че Мартин не се държи като подчинен.

— Как е горе? — кимна той с глава към къщата. — Момчето създава ли ти неприятности?

— Грек? — засмя се Рита малко пресилено. — Въобще не може да ме ядоса.

— Радвам се, че е така. Прекрасен ден! — мек и топъл април смени лошото мартенско време. Въздухът беше изпълнен с аромата на цветовете и песните на птиците.

Откакто пристигна, Рита отчаяно търсеше начин да каже истината. Никой не ѝ вярваше. Сега тя се радваше на гостоприемството на стария господин Булери, а през дългите нощи обмисляше как да обясни случилото се и да се извини. Дните минаваха, без да предприеме нещо.

Старецът буквално я обсипваше с внимание. Оливия Шелби и Грек я приеха като член от семейството, макар и не съвсем сърдечно.

Сигурно някой друг беше получил работата в музея, а Рита така се нуждаеше от пари. Във всеки случай реши да изчака още малко. Беше се привързала към господин Булери.

Когато той я викаше, тя весело се обаждаше:

— Идвам, дядо!

Преди вечеря играеха заедно карти или шах в кабинета му. Често разговаряха за Бог и света.

Рита обичаше часовете, които прекарваха двамата сами. Чудеше се как е могла „Силия“ да причини болка на дядо си.

Истинската Дина не ѝ допадаше в много отношения. Бяха ѝ разказали много истории от миналото, които я караха да мисли, че Дина и Грек са се ревнували още от деца. Той е бил плах и стеснителен, затова момичето често му е погаждало лоши номера. Напразно Рита се опитваше да излекува раните от детството.

— Та ние сме били деца, Грек! Съжалявам!

— Съжаляваш? Чудя се само какво кроиш в момента. Увърташ се около стареца, правиш мили очи на всички... Не ти вярвам, че си се променила.

От време на време Рита изпадала в неловки ситуации, особено когато ставаше дума за стари приятели и минали събития или пък за

любимите животни на Дина. Тя често се измъкваше от капана, като сама задаваше въпроси:

— Колко годишна съм била, когато умря Дейзи?

— Забравила си — възмущаваше се Оливия Шелби, — след като обвини за това бедния Грек и дни наред не излизаше от стаята си? Засрами се, Дина!

— Съжалявам! — все по-често ѝ се налагаше да се извинява за лошите постъпки на истинската Дина.

„Защо господин Булери толкова е обичал това странно дете?“ — питаше се Дина.

Един ден се случи нещо, което поразя всички. По време на вечерята стана дума за коне и Рита случайно спомена Факел. Сети се, че полицейският служител каза нещо за този необикновен кон, принадлежал на Дина.

Пол бързо се намеси.

— Не мисли за това, Дина!

Господин Булери вдигна ръка.

— Момент, Пол! Продължавай, Дено! Разкажи ни, какво се случи тогава?

„Какво още спомена полицаят?“

— Зная — продължи тя, — че конят ме хвърли и лошо си ударих главата.

Пол и Грек се спогледаха.

— Не мисля, че трябва да говорим сега за това — каза Оливия Шелби. — Тогава Дина припадна и нищо не помни. Така е по-добре за нея.

— Не, тя помни всичко — подхвърли Пол. — Продължавай, Дина! Какво се случи после?

— Да, какво стана... — бавеше отговора тя. — Ами там беше старият учител по езда, мисля, че синът му работи при шерифа и...

— Значи позна Боли Бъгли и през цялото време си знаела кой е той? — зарадва се старецът. — Какво ще кажете, а? Чудесно се е забавлявала в полицията и успя да ядоса стария Боли.

Оливия се засмя.

— Смаяна съм! Не мога да повярвам, че всичко е било театър. Ти наистина имаш талант, Дина.

Хубавите ѝ очи се напълниха със сълзи. Тя стана и прегърна Дина.

— О, детето ми, само ако знаех! Съжалявам, че съм те ругала за неща, които смятах за лъжи. А ти си била истинска артистка.

— Не мисли за това, лельо Оливия! — промърмори Рита. — Винаги съм искала да приличам на теб.

Тя не разбираше съвсем защо всички така се радваха на случилото се.

Вечерта, когато се приготвяше за сън, тя все още беше щастлива, че най-после е направила и казала това, което трябва.

Уди ѝ помагаше да се съблече и двете бърбеха весело за случката на масата.

— Защо всички бяха учудени, че се сецам за моя кон? — попита Рита.

— Не знаеш ли, съкровище? Оттогава започнаха твоите мъки. Това не беше нещастен случай, малкият дявол Грек е виновен! Няма значение, че майка му го защитава. Тя няма представа, че добричкият ѝ син е виновен за болестта ти. Никога нямаше да науча истината, ако старият Бъгли не беше видял всичко.

Любопитството на Рита растеше.

— Учителят по езда?

— Да, той — Уди стисна здраво устни. Момичето очакваше напрегнато края на историята.

— Вярно е, че Факел беше бърз, но пък беше кротък като агне и най-красивото пони в стадото. Грек много ти завиждаше за него.

— А аз не му го давах, така ли?

— Винаги е било твоето пони. Дядо ти го купи и го обучи специално за теб. Това Грек не може да преглътне. Всички знаеха колко е ревнив. Понякога се учудвам как те гледа в очите след това, което ти причини. Тоя нехранимайко ти провали живота.

— Това вече е прекалено! — протестираше Рита.

— Но е истина, съкровище. И никакво разкаяние няма в тъмната му душа. „Радвам се, че тя се махна оттук!“ — винаги казваше той. Само Факел искаше да притежава. Седмици наред яздеше по планините, за да търси коня. А бедното животно се скиташе наоколо с тръните, които Грек беше сложил под седлото му. Болката сигурно го е

довела до лудост. Горкото животно! От теб нищо лошо не беше видяло. Мисля, че Факел от отчаяние се е хвърлил от скалите.

Рита беше потресена.

— О, колко жестоко!

Уди нежно я прегърна.

— По-добре беше да не ти казвам. Но много се ядосвам, когато се сетя, че този дявол е виновен за всичко. Тогава ти много лошо си удари главата. Ах, как страдаше дядо ти!

В гласа ѝ имаше много болка и съжаление. Уди се овладя и продължи вече по-спокойно:

— Но сега всичко е наред! Отново си вкъщи и си здрава. Ти си добро дете. Още в полицията разбрах, че ще се върнеш при нас, където ти е мястото.

— Държах се ужасно онзи ден — извиняваше се Рита.

— Не се учудвам. Затворена като животно в тази лудница. Никой не би желал да се върне там. Достатъчно, съкровище. Да не сънуваш кошмари тази нощ.

Уди я зави внимателно и тръгна към вратата.

— Лека нощ! И както казва Пол: „Ангели да бдят над леглото ти!“

— Пол? Мисля, че той е добър човек.

Уди я погледна недоверчиво.

— Ти го познаваш най-добре. Той редовно те посещаваше и обърна земята и небето, за да те освободи от лудницата. Помни го, Дина!

Това беше нещо ново за Рита.

— Ще го запомня! — послушно отговори тя.

* * *

Дълго време момичето се въртеше в леглото и не можеше да заспи. Мислеше за Пол, за посещенията му в лудницата. Дали наистина е помогнал на Дина да избяга?

Пол беше единствен в къщата, който нищо не говореше за истинската Дина. Той беше неизвестното в тази драма, която ставаше все по-тайнствена.

Пол винаги се държеше любезно в компанията на стареца, а също и към останалите членове на семейството се отнасяше с уважение. И все пак Рита не можеше да разбере що за човек е.

Тя бързо опозна другите помощници в домакинството. Госпожа Уд беше икономка, Мартин — шофьор. Граймс беше едновременно иконом и болногледач на господин Булери. Рита рядко виждаше готвачката Мери. А в къщата живееше и едно момиче — Лети, което се грижеше за домакинството.

Само преди седмица Рита въобще не ги познаваше, а сега съдбата ѝ бе свързана с тях.

Единствената ѝ утеха в лабиринта от подозрения и обвинения беше симпатията ѝ към господин Булери. Тя се зароди още в мига, в който го помоли за помощ пред полицейския участък. Рита беше много привързана към Уди, а Оливия Шелби и Грек я забавляваха. Само Пол Никълс не будеше никакви чувства у нея. Беше ѝ напълно безразличен.

* * *

Минаха няколко седмици, докато Рита разбере защо Мартин не обича Грек. Тя с удоволствие разговаряше с шофьора.

В едно слънчево утро момчето стоеше пред гаража, когато Грек, на път към обора, мина покрай него. Чувайки смеха на Мартин, той вдигна глава.

— Забрави ли къде ти е мястото? — попита мрачно Грек.

Рита онемя. Тя харесваше момчето и винаги, когато го срещнеше, се спираше да поприказва с него. Днес го намери да лежи под една кола, която в момента оправяше.

Мартин не искаше да прекъсва работата си заради Грек и затова само подаде глава изпод колата.

— Какво се е случило? — ухили се шофьорът.

— Не желая братовчедка ми да се занимава с един мръсен монтьор — отговори Грек високомерно. — Повече няма да позволя да разговаряш с нея.

Рита страшно се ядоса.

— Въобще не те засяга какво върша. Как смееш да ми нареждаш!

— О, изглежда, тук има любовен романс — каза Грек подигравателно.

Мартин опитваше да се измъкне изпод колата и да се изправи.

— Вижте какво, Шелби... — започна той.

Тогава Грек го ритна по лицето. Рита изпищя. Грек пристъпи напред и удари Мартин по брадата. Момчето сви юмруци и се хвърли към братовчед си, опитвайки се отчаяно да го отдалечи от Мартин. В този момент от оранжерията се зададе Оливия Шелби с кошница цветя в ръка.

— Дина! — извика тя. — Какво правиш, по дяволите? Помощ! Извикайте помощ! Тя отново полудя!

Оливия застана между Рита и Грек.

— За бога! — хленчеше и прегръщаше сина си тя.

— Това ще довърша татко. Грек, тичай вътре и извикай доктор Олбрайт! О, колко ужасно! Мартин едва успя да се изправи.

— Вината не е нейна, госпожо Шелби. Грек ме нападна, докато лежах на земята.

Оливия ужасена гледаше окървавеното му лице.

— Сигурно си го заслужил! — изсъска тя. — Дина, веднага се прибирай вкъщи!

— Не, няма! — тросна се Рита.

— Тогава ще доведе Пол да те върже — каза госпожа Шелби и тръгна към къщата.

Мартин и Рита я проследиха с поглед. Момчето се опитваше да избърше кръвта и внимателно опипваше брадата си.

— Ако го видя отново, ще го направя на кайма!

Той замислено погледна Рита.

— Боя се, че дните ви на свобода са преброени. Шелби ще направят всичко възможно, за да ви затворят пак.

— Не се страхувам — смело каза Рита. — Дядо ще ме защити. Не съм луда, за да ме пращат в лудница.

— Вярвате, че има справедливост? — попита Мартин горчиво. — Добре би било да си приготвите най-чаровната усмивка за доктора. Всеки момент ще се появи с усмирителната риза. Само трябва да го повикат.

— Сега май преувеличавате. Защо трябва да се страхувам от истината? — защитаваеше се Рита. — Мога ли да направя нещо за

лицето ви?

— Не сега! Идва пазачът ви — лаконично каза той и тръгна към къщата.

Рита се обърна и видя Пол да идва по поляната. Той следеше Мартин с поглед. Момчето влезе вътре и чак тогава Пол заговори Рита:

— Какво се случи?

Момичето започна да разказва възмутено.

— А ти защо не ме извика?

— Защото Оливия каза, че ще ме вържеш. Не ми харесва този израз и не желая да се отнасяш с мен като с малко дете — тя рязко се освободи от ръцете му. — Сега се прибирам вкъщи сама и ще разкажа всичко на дядо.

— Няма да правиш това! — спокойно каза той. — Ще го съсипеш. Знаеш, че не е добре със сърцето. И сами ще се оправим. Първо се пригответи за срещата си с доктор Олбрайт. Дръж се съвсем естествено. И запомни: никога повече не се заяждай с Грек. В момента Шелби държат всички козове.

— Но аз току-що ти разказах какво се случи.

— Вярвам ти. Обаче ме чуй! Тази игра трябва да се играе много внимателно и аз искам да ти помогна.

Не каза ли Уди, че това голямо, плахо момче е опитало всичко, за да я освободи? Дали не го подценява? И все пак въпреки усилията му истинската Дина е прекарала много години в лудницата.

Рита поклати енергично глава.

— Оставам тук. Това е моят дом. Не съм направила нищо лошо.

Пол тъжно се усмихна.

— Не забравяш ли нещо? Прости факти например. Може би сега не си луда, но си била — дълги години. Ще мине време, докато докажеш, че си излекувана. Това трябва да докажеш на себе си, на семейството и на доктор Олбрайт.

Той видя ужас в очите ѝ.

— Дина, само външно приличаш на момичето отпреди години. Само външно за съжаление.

Пол не сваляше очи от нея.

„Дали знае всичко? — мислеше Рита възбудено. — Защо мълча досега?“

— Трябва ли да си замина? — попита тя.

— Моментът не е подходящ да решаваме това. Достатъчно е твоето най-добро Аз да вземе връх. Винаги съм го казвал. Виждам, че промени атмосферата в къщата, дори враговете ти се държат човешки с теб. Но губим време. Влез вътре и се преоблечи. Аз ще изчакам доктора тук.

„Приятел е! — тази мисъл не ѝ излизаше от главата. — Пол е голям и силен, ще се грижи за мен. Ако другите се опитат да ми навредят, той ще ме защити.“

Рита се съблече и взе един душ. Грижливо си избра дрехи. Търсеше нещо, в което да не бие на очи и да изглежда скромно. Накрая облече бяла плисирана пола и син пуловер. Гардеробът на истинската Дина беше препълнен и Рита се чудеше дали малката крадла се чувства добре в нейните дрехи.

Момичето беше вече в коридора, когато чу дядото да я вика.

— Ти ли си, дете? Видя ли Пол?

— Мисля... че е зает в момента. Да му предам ли нещо? — усмихваше се тя, облежната на вратата на неговата стая.

По бюрото на господин Булери бяха разхвърляни документи и сейфът беше отворен. Гласът на стареца звучеше жизнерадостно, когато говореше с нея.

— Не е спешно, но го помоли да мине, когато има време.

* * *

Рита видя Пол на верандата да разговаря с един господин.

— Здравей, Дина! — каза приятелски непознатият.

Мъжът беше брюнет, с тъмнокафяви очи, оградени с леки бръчки, по които личеше, че се смее често и с удоволствие. Той носеше лек ежедневен костюм и по нищо не се познаваше с какво се занимава.

Рита трябваше да рискува.

— Добро утро, докторе! Защо не седнете?

Бързо погледна Пол и остана доволна, когато той ѝ намигна окуражително.

— Да ви предложи кафе?

— Ще се погрижа за това. Веднага се връщам — каза Пол и тръгна бързо към къщата.

Доктор Олбрайт седна на един от плетените столове и Рита се настани срещу него.

Пчелите жужаха в близкия храсталак, а в далечината се чуваше крясък на сойка.

Рита скръсти ръце и зачака. Докторът я гледаше изпитателно.

— Добре изглеждаш, Дина! Виждаш ми се много щастлива.

— Така е, благодаря — засмя се тя.

Хареса го.

„Внимавай, момиче! — казваше си тя наум. — Това е само началото. Да не попаднеш в клопка.“

— Радвам се, че ви виждам отново.

— Ще ти повярвам, щом казваш — усмихна се той. — Но искам да ти задам няколко въпроса, ако нямаш нищо против.

— Дори и да имам, това няма да промени нещата, нали?

— Каква каша си забъркала днес?

— Вие сигурно искате да чуете, че съм се карала с братовчед ми...

— Леля ти е доста обезпокоена.

— Винаги се безпокои, когато става въпрос за сина й.

— Да. Господин Никълс ми разказа някои подробности. Всъщност какво ти е мнението за Грек?

— Не ми се иска да коментирам, но в действителност Грек се прави на много важен. Арогантен е, а днес сутринта се държа отвратително. Това беше причината да избухна така.

Следващият му въпрос съвсем я обърка.

— Все още ли си влюбена в шофьора?

Рита се изчерви.

— О, господи... — за малко да му каже, че почти не познава момчето, но бързо се осъзна. — Това е лудост! — възкликна тя.

— Или може би в господин Никълс? — настояваше докторът. — Сега, когато вече си голямо момиче и...

— Трябва ли да съм влюбена в някого?

Рита все още беше почервеняла от смущение и знаеше, че той забелязва това.

Доктор Олбрайт се засмя. В този момент се зададе Пол с поднос кафе. Когато се приближи, Рита се обърна към него:

— Днес доктор Олбрайт е настроен романтично. Сигурно е от пролетта. А вие, докторе, влюбен ли сте?

Пол се встрещи.

„Нещо лошо ли казах?“ — питаше се Рита. Доктор Олбрайт спокойно слагаше захар и мляко в кафето си.

— Съпругата ми Естел би била доволна да чуе отговора ми — каза той шеговито.

Съпругата му? Очакваше ли се от нея да я познава? Атмосферата беше напрегната, затова Пол отклони вниманието на доктора, като отвори дума за избата и управлението на имението.

Изведнъж, без много да му мисли, Рита се намеси в разговора.

— Надявам се, че Естел е добре.

Очите на доктора се разшириха от учудване.

— Тя ще се зарадва, че си питала за нея, Дина. Следващия път, като идвам тук, ще я взема с мен.

„Успях — мислеше Рита доволно. — Това се казва добро попадение!“

Докторът стана.

— Може би, преди да си отида, ще трябва още малко да поговоря с госпожа Шелби.

— Сигурно — съгласи се Пол.

Доктор Олбрайт взе ръката на момичето.

— Дина, бих желал всичките ми пациенти да са толкова щастливи, колкото ти изглеждаш в момента.

— Значи не считате за смъртен грях човек да се ядосва понякога?

— При такива обстоятелства, не.

Двамата се сбогуваха приятелски и докторът последва Пол в къщата.

Рита събираше чашите, когато чу гласа на Оливия:

— Но аз ви казах, докторе. Грек искаше само да бъде любезен. Тогава хлапакът каза нещо ужасно за Дина и синът ми направи това, което всеки джентълмен би направил — удари го. Мартин ще бъде уволнен веднага.

— Бих желал да поговоря с вашия син.

— Не ми ли вярвате? — попита тя с трагедиен глас.

— Ще разговарям и с Мартин — твърдо каза докторът.

— Виждам, че Дина ви е наговорила куп лъжи. Вие я познавате добре, за да вярвате на думите ѝ. Надявах се, че ще доведете Силия с вас. Така бихте могли веднага да я отведете в клиниката.

Рита занесе таблата в кухнята и благодари на готвачката. Огледа се внимателно и като не видя никого, се отправи към гаража, за да разкаже всичко на Мартин.

Доктор Олбrait беше мил и търпелив, но в никакъв случай глупак. Сигурно щеше да е по-добре, ако Мартин е подготвен за срещата.

„Убедена съм — мислеше Рита, че подутото лице и цепнатата устна ще убедят най-лесно доктора кой казва истината.“

Момичето едва различи колите в полумрака на гаража. Извика Мартин, но никой не ѝ отговори. Тъкмо когато се канеше да изкачи стълбите към жилището му, Рита чу тих стон. Тя се ужаси. Явно Греk го е наранил по-сериозно, отколкото се виждаше на пръв поглед.

Мартин седеше в колата, която поправяше сутринта. Главата му лежеше върху кормилото. Лицето му беше цялото в кръв.

Рита едва успя да потисне вика си и отвори вратата на колата.

— Мартин, какво се е случило? — попита тя с треперещ глас.

Безжизненото тяло се наклони от колата и се свлече на земята. След него на бетона изтрополи тежък гаечен ключ, целият в кръв.

* * *

Рита седеше отново в кабинета на шерифа. Всяка малка подробност от мизерното помещение се беше запечатала в паметта ѝ. Прозорците бяха изцапани от мухите, мазилка се ронеше от стените. Гледаше изподрасканото овехтяло бюро и усещаше острата миризма на застоял цигарен дим и дезинфекционни препарати.

Стенният часовник тракаше равномерно така, че можеше всеки да изнерви. Рита се питаше къде се бави Уди. Може би е с Греk тук наблизо? А може и да са я задържали някъде?

Оливия Шелби е при сина си, това беше сигурно. Ще използва цялото си актьорско майсторство, за да докаже на всички, че той е невинен.

Малка група от опечалени замина с доктор Олбрайт в града. В цялата тая суматоха Грек се опитваше да изглежда равнодушен, но паленето на цигара от цигара го издаваше.

Уди тръгна с Рита и очите ѝ святкаха от гняв. Тя много държеше да бъде до момичето и така горещо се молеше на господин Булери, че накрая той отстъпи.

Междувременно Пол замина с Мартин за окръжната болница...

Вратата се отвори и Рита вдигна поглед с облекчение. Не беше шерифът, а Боли Бъгли.

— Е, малка госпожице, готова ли си да разкажеш своята версия за случилото се?

— Не и без свидетел! — каза тя твърдо.

Лицето му пламна от яд.

— Всички крещат за адвокат, когато са виновни.

— Искам да дойдат доктор Олбрайт и госпожа Уд — отговори Рита, като се опитваше да изглежда спокойна.

— Но те са заети.

— Тогава няма да говоря!

— Струва ми се, че ти въобще не зачиташ законите. Изглежда, винаги правиш това, което на теб ти харесва. Току-що чух, че си била много ядосана, когато са обидили Мартин, и за да му помогнеш, си решила да го убиеш.

Рита стисна устни и впери поглед в прозореца. Ненаправно Уди беше казала, че този човек е негодник. От нея Рита разбра, че Боли не е обичал Дина и той заедно с Грек е виновен за произшествието с коня.

Момичето чу драсване на клечка и усети острата миризма на евтини пури.

— Забравяш — продължи той иронично, — че те познавам отдавна. Зная някои неща за теб. Винаги ти е доставяло удоволствие да създаваш неприятности на хората. Но този път наистина прекали. Вече няма да се измъкнеш оттук.

Мъжът духна нарочно дима в лицето ѝ. Рита стана и отиде до прозореца. Напразно се опита да го отвори. Той я наблюдаваше, без да ѝ помогне.

— Сега готова ли си да говориш?

Рита остави прозореца и го погледна в очите.

— Не пред вас!

— Тогава ще чакаш!

— Имам време.

— Е, там, където ще отидеш, ще имаш доста свободно време. Мислила ли си за това? Един мъж едва не бе убит — кой знае дали още е жив, а ти последна си го видяла. Той каза ли ти нещо?

Боли опита да смекчи тона.

— Трябва наистина да си била много ядосана, след като крещеше на доктора тези празни приказки.

Рита мълчеше и пригладдаше с ръка плохите на полата си.

— Всички помнят изблиците ти на гняв — каза той подигравателно. — Във всеки случай аз не мога да ги забравя. И днес още ми стои белегът на главата. Тогава беше с дървена пръчка, а днес с гаечен ключ.

„Значи истинската Дина го е ударила с тояга по главата. Чудесно! Точно това заслужава“ — мислеше Рита.

— Грек е добро момче. Пише стихове. И като дете беше кротък. Не можеш да отречеш. Никога не е имал като теб хубави вещи и играчки. Но не се сърдеше за това и никого с нищо не е наранил. Ти ще се радваш, ако сега го обвинят в нещо, което не е направил, нали, Дина?

— Със собствените си очи видях как Грек ритна Мартин в лицето, докато той лежеше безпомощно на земята — неволно извика Дина.

— Направил го е, защото шофьорът те е обидил.

— Не е вярно. Мартин никога с нищо не би ме засегнал. Той е истински джентълмен.

— Зная, че лъжеш. Помня приказката за момичето, което ти откраднало колата и дрехите в нощта, когато избяга от лудницата.

— Предполагам, че сте проверили фактите — каза Рита спокойно — или това е над възможностите ви?

— Как си позволяваш да се държиш така! — изкрещя той. — Искам да бъда твой приятел. И Господ вижда, че сега имаш нужда от приятели. В твоето положение бих се държал по-любезно.

— За да можеш после така да извъртиш думите ми, че да ме качиш на електрическия стол.

— Отново тези изблици на гняв — триумфиращо извика той. Най-после я беше изкарал от равновесие. Мъжът доволно потри ръце.

— Всъщност какви са взаимоотношенията ти с Мартин?

Рита чу стъпки отвън и с мъка се овладя. На вратата се появи Пол. Като я видя, въздъхна с облекчение.

— Ето къде си била! Ела, да се прибираме у дома!

— Кой нареди това? — изръмжа полицаят сърдито.

— Твоят шеф, Боли. — Пол хвана Рита за ръка.

— Мартин вече е в съзнание. Отказва да даде показания. Хайде, да тръгваме!

Боли Бъгли като че ли си беше глътнал езика.

— Колата ми е тук — каза Пол, когато излязоха навън. — Мислех, че си решила да отстраниш Грек от пътя си, за да не ти пречи повече.

Рита се закова на място.

— Искаш да кажеш, че той всичко отрича?

— Не съм бил там, скъпа — успокояваше я Пол, — но предполагам, че Грек го е направил.

— Доктор Олбрайт знае това със сигурност. Най-малкото е наясно, че през цялото време не видяхме Грек.

— Казаха ми, че Мартин не желае да замесва никого в тази история. В момента това е достатъчно.

— Не разбираш ли? Искам да разкажа каквото зная на някого, който е разсъдлив и ще ме разбере. А не на ужасния Бъгли.

— Надявам се, че не си го ядосала. Боли е подъл. От него всичко може да се очаква.

— И сама го разбрах.

— Добре, не се вълнувай! Все нещо ще измислим. Сега е време за обяд. Искаш ли да обядваме някъде заедно? После ще можеш да се позабавляваш в града. Не зная какво обичат да правят младите дами. Може би да пазаруват?

* * *

— Искаш ли да дойдеш с мен до града и да отидем при Мартин?
— попита я Пол няколко дни по-късно.

— Мислиш ли, че ще ме пуснат при него? — плахо го погледна Рита.

— Сигурно. Мартин вече става в леглото и вероятно се чувства самотен.

Рита се преоблече и слезе в градината, за да набере голям букет от пролетни цветя. Толкова рядко ходеше в града, че едно пътуване дотам ѝ се струваше като околосветско пътешествие.

След неприятния инцидент с Мартин животът ѝ в къщата на господин Булери стана много тъжен. Грек и майка му не говореха с нея, а със стареца разменяше само по някоя дума по време на хранене. Напоследък беше много мълчалив.

Рита се страхуваше, че здравето му се е влошило. Несъмнено причината беше странното произшествие с Мартин. Никой не говореше открито за случката, обаче тя усещаше, че чувствата на господин Булери към нея доста бяха охладнели. Момичето беше дълбоко засегнато и обезверено. Опасяваше се, че вече не ѝ вярват и всички я считат за измамница. Рита разбираше, че вече не е добре дошла в голямата къща, която имаше като свой дом.

Боязливо и несигурно влезе Рита в болничната стая. С бинтованата си глава Мартин изглеждаше като султан от Ориента. Също толкова чуждо и резервирано се държеше той.

В началото те учтиво се поздравиха, размениха няколко думи и като че ли нямаха какво повече да си кажат.

Рита му беше донесла плодов сладолед и докато той ядеше, тя подреждаше цветята във вазата. Мартин пръв наруши мъчителната тишина.

— Престани да се занимаваш с тези цветя и ела да те видя отблизо.

— Сигурно изглеждам като призрак — промърмори Рита. — Не съм мигнала от онзи ужасен ден, в които те намерих.

— Ти си ме намерила?

— Да.

— А къде беше Пол? — попита я той.

Този въпрос завари Рита неподготвена.

— Не зная — дигна рамене тя. — Мисля някъде из къщата. Защо?

— Не беше ли с теб?

— Да. Известно време, докато разговаряхме с доктор Олбрайт. Междувременно Пол ходи да донесе кафе.

— Колко време се забави? — интересуваше се Мартин.

— Около четвърт час. Или двајсет минути. Какво целиш с тези въпроси? Не помниш ли кой те удари по главата?

— Не, за съжаление. Прибрах се в стаята си, за да измия кръвта от лицето си. След това продължих да работя по колата. Седнах на волана и запалих мотора. Този, който ме нападна, сигурно е стоял скрит на задната седалка. Удари ме веднъж силно по главата. Причерня ми и оттук нататък нищо не помня.

— Защо мислиш, че е Пол, а не Грек?

— Казах ти вече, че не зная! — подразни се той. — Нямах ли някакво предположение?

Рита смръщи вежди. Докато докторът и Оливия говореха, наоколо не се мярна нито Грек, нито Пол, но може би са били наблизо. Рита се опита да възстанови разговора си с доктор Олбрайт. Колко ли време продължи?

— Не, не мога да кажа със сигурност — колебаеше се момичето. — Допускам, че е бил Грек. Защо би го направил Пол?

— Това е въпросът!

— Не, изключено да е Пол. Та той те докара в болницата.

— Искал е да демонстрира съчувствие. Отстрани постъпката му е благородна. По този начин отпада всяко подозрение към него — добрия самарянин.

Рита не знаеше какво да мисли.

— А защо не съобщиш в полицията? — попита тя Мартин.

— Не. Никого не мога да обвиня, след като не съм съвсем сигурен.

— Но полицейското разследване може да открие нещо. Всички, освен Оливия мислят, че е бил Грек, като по този начин ти е отмъстил.

— Не искам да те замесвам в тази работа.

— Явно мислиш, че нещо крия само защото не исках да говоря в полицията. Няма нищо за криене и не съм те ударила аз с гаечния ключ по главата.

— Зная, зная — кипна той. — И за момент не съм го помислил. Но, Дина, ти си все още много уязвима. Доскоро беше в нервна клиника, затова си заподозряна. Всеки от тях, с изключение на дядо ти ще бъде щастлив, ако се върнеш отново в лудницата, и то завинаги.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— И Пол ли причисляваш към другите? Той се държи така приятелски, Мартин.

— Не се заблуждавай! Единствената пречка той да притежава замъка и всички земи наоколо си ти, Дина. Говоря сериозно. Като управител на имението той държи под контрол търговията с вино, животновъдството и въобще всичко. Пол имаше цялата власт, докато не се появи ти.

— Просто не мога да повярвам, че е искал подозрението да падне върху мен. Не, не е възможно. Пол се застъпи за мен пред доктор Олбрайт. Закриляше ме и ми даваше кураж. Неотдавна ме покани на обяд и ми даде пари за покупки.

— Ходила си с Пол сама в града?

— Да. И днес дойдох с него. Не, Мартин, той е мой приятел, а не враг. Госпожа Уд ми разказа колко много се е опитвал да ме освободи от лудницата... и колко често ме е посещавал.

Мартин я погледна внимателно.

— Госпожа Уд ли ти каза? Не можеш ли сама да се сетиш? Не си ли спомняш посещенията на Пол Дина?

Рита късно осъзна, че е направила грешка.

— Давах ми толкова много успокоителни — вяло каза тя. — Затова много неща не помня.

— Значи не се сецаш за нито едно посещение на Пол?

Той не дочака отговор. Следващият му въпрос я завари неподготвена.

— Какво знаеш за доктор Олбрайт?

— Всъщност нищо. Изглежда добър човек. Също така и кадърен специалист. Чух, че част от времето си отделя за болните в клиниката — без заплащане. Мисля, че е милостив и порядъчен човек.

Мартин клатеше глава, учуден от наивността ѝ.

— Дина, Дина! Какво ще стане с теб? — проплака той. — Захвърлиха те в това ужасно място и след всичко, което се случи, ти вярваш, че всички, които се държат добре с теб, са добри и порядъчни хора.

— Не мога да разбера антипатията ти към Пол? Всички го харесват дядо, Уди, дори Оливия и Грек го уважават. Все пак той е проповедник.

— Да — саркастично се съгласи той. — Светият Пол чете Евангелието и пее Светото писание с прекрасния си бас. Той не е нищо друго, освен проповедник на грехове, който подклажда страха и суеверието на хората. Плаши ги със силния глас и мощното си телосложение, докато не кажат „Амин“ точно когато той пожелае.

— Изглежда, не си голям привърженик на религията!

— Така ли? Само че аз съм слушал някои от неговите проповеди.

— Госпожа Уд ми е казвала, че са чудесни.

— Тя, както и много други, е пристрастна. Пол има добри маниери и е общителен. С това печели доверие. Кой знае дали не иска смъртта ми чисто и просто от ревност?

Рита го погледна изумена.

— Към мен? А защо тогава Пол ме доведе при теб в града?

— Не зная. Може би по същата причина, по която ме докара в болницата. Хората се възхищават на добрите дела.

— Объркана съм, Мартин. Събуди съмнения в мен, но и ти не знаеш отговора и ако е ревнувал, че от време на време се срещаме и разговаряме, то той никога с нищо не го е показал. Досега се е държал с мен приятелски и винаги при нужда е бил готов да ми помогне.

Рита се изчерви, като си спомни въпроса на доктор Олбрайт в кого е влюбена — в Пол или в Мартин.

— Сигурна съм, че бъркаш по отношение на Пол — промърмори тя.

Мартин забеляза червенината на лицето ѝ и реши, че момичето храни по-дълбоки чувства към Пол, отколкото показва.

— Добре, предавам се! — дълбоко въздъхна той. — Направи ми само една услуга. Не идвай повече тук с него. Изобщо никъде не ходи сама с Пол. Моля те!

Рита го наблюдаваше замислено. Мартин лежеше в леглото блед, с бинтована глава, безпомощен и измъчван от съмнения. За него би направила всичко, което я помолеше. Но не би могла да подозира Пол.

— Тогава трябва да не излизам от къщи.

— Сигурно не е приятно. Доста време си прекарала като в затвор. Но не се притеснявай! Скоро ще се прибера и тогава ще те заведа навсякъде, където пожелаеш.

— Ще се радвам да се върнеш вкъщи — искрено каза тя.

— Наистина ли? Защо?

— Ами, първо, защото те харесвам — изчерви се Рита. — И, второ, имам нужда от подкрепа. Никой в къщата не желае да общува с мен. Оливия и Грек са убедени, че в пристъп на лудост съм те нападнала в колата.

— Това може да се очаква от тях — разгневи се той. — А дядо ти?

— Мисля, че му влияят — Рита щеше да се разплаче. — Винаги е много тъжен и замислен. Струва ми се, че е разочарован от мен.

— И това е работа на Пол.

— Отново си дойдохме на думата — гласът ѝ звучеше ядосано. — Искам хубаво да си помислиш, Мартин. Според мен не си прав.

* * *

Тръгнаха за вкъщи по здрач. Докато пътуваха, Рита забеляза, че гледа на Пол с други очи. Беше загубила доверието си в него. Замисляше се над забележките му и зад всяка негова дума търсеше скрит смисъл особено когато говореше за Мартин.

— Паметта му пострадала ли е от удара? — попита той.

— Какво имаш предвид?

— Бил ли е в безсъзнание? Спомня ли си нападението?

— Не сме говорили за това, Пол. Не исках да се вълнува — излъга Рита.

— Разбирам. Тогава за какво разговаряхте?

— Ами за връщането му у дома например.

— Вероятно това няма да е много скоро. А той сигурно се нуждае от свеж въздух.

— Никой не обича да е затворен. Разбирам го много добре — тъжно каза тя.

Пол взе ръката ѝ.

— Знаеш, че с госпожа Уд направихме всичко, за да излезеш по-скоро от онова ужасно място.

— Тогава не мога да си обясня, защо се изненада, когато ме видя първия ден на масата?

— Може би доста дълго време прекарах в избата и като те видях на масата...

— Дядо реши, че трябва да се прибера у дома. Невероятно е, но той мислеше, че не желая да се връщам тук.

Изведнъж Пол стана неспокоен.

— Е, известно време ти не беше съвсем добре. Освен това често усложняваш живота на другите. Вземи за пример историята с момичето, което уж ти откраднало колата и вещите. Така не се печелят приятели.

Рита опита да придаде дръзко изражение на лицето си, точно както правеше истинската Дина.

— Никого не мога да понасям. Всички ме дразнят.

— Но доктор Олбрайт ти допада, нали?

— Не зная. Понякога да, понякога не.

— Все на някого трябва да се доверяваш!

— Винаги са ми натяквали, че съм много наивна — отегчи се Рита.

— Мартин ли го казва? — оживи се Пол. — За какво още си говорихте?

Рита разбра, че е сгрешила, но бързо се овладя и реши бързо да приключи разговора.

— Достатъчно. Уморих се вече.

Пол стисна устни. Мълчаха, докато светлините на къщата изплуваха в тъмнината.

Без да каже дума, Рита слезе от колата и се прибра в стаята си. Постоя така известно време, заслушана в шума на водопада, спускащ се от скалите в дълбока бездна.

„Трябва да се махна оттук — мислеше тя отчаяно. — Не мога повече да играя този театър. Но къде да отида?“

* * *

През следващите седмици Рита все повече се убеждаваше, че от всяка ситуация Пол излизаше победител. С постъпките си той винаги печелеше одобрението на околните и всички му се възхищаваха.

— Изглежда, за теб няма невъзможни неща, момчето ми — казваше господин Булери мило.

Отдавна мина времето, когато старецът говореше така сърдечно и с Рита. Ревност изпълваше сърцето ѝ. Момичето горчиво се упрекуваше, че толкова дълго време живее в лъжи.

„Този кошмар все някога трябва да свърши“ — измъчваше се то.

Рита все още беше убедена, че Грек е нападнал Мартин, и въпреки това наблюдаваше Пол внимателно. Тя се чудеше защо след време управителят ще наследи замъка, а не внукът на господин Булери или Дина.

* * *

Мартин се върна от болницата. Бяха му приготвили стая в голямата къща, защото момчето все още се нуждаеше от грижи.

Той с мъка слезе от колата, но не прие подадената му от Пол ръка за помощ. Бегло погледна Рита, след което потъна изтощен в леглото. Изглеждаше ядосан.

Рита предложи да се грижи за Мартин. Тя с тревога наблюдаваше сърдитото му лице.

Дали не е обвинил Пол за случилото се? Или за нещо друго се бяха скарали по пътя?

Рита съвестно изпълняваше задълженията си. Занесе обяда на Мартин и остана при него, докато се хранеше. предложи му нови списания и го развличаше.

Бяха му обръснали главата в болницата и ръката му постоянно нервно опипваше останалия мъх.

— Не желая да чета, не желая да говоря и да играя тъпи игри! — крещеше той. — Остави ме най-после на мира!

— С удоволствие! — възкликна Рита. — Ужасен, пациент си. Когато татко беше болен, майка ми винаги казваше, че това е добър знак. Неприятният пациент...

„Какви ги говоря! — сепна се тя изведнъж. — Едва не се издадох.“

Изглежда, Мартин нищо не забеляза. Той ѝ обърна гръб и Рита напусна стаята му ядосана.

Момичето беше дълбоко разочаровано. Толкова, се радваше на срещата с Мартин. А какво се получи?

Рита вървеше без посока из къщата. Накрая отиде в библиотеката да си вземе книгата, която сутринта беше зачала.

В късния следобед стаята изглеждаше мрачна. Рита почти стигна бюрото, когато чу лекото изскърцване на старото кожено кресло на господин Булери.

— Не исках да ти преча, дядо. Дойдох да си взема книгата. Тук някъде я оставих.

Столтът се завъртя и Рита изненадано видя Пол. В ръцете си държеше някакъв лист хартия, който бързо мушна в джоба на жилетката.

— О, ти ли си, Дина? Влез! Какво четеш?

Тя откри книгата на един от столовете и смутено му я подаде.

— По-добре чети Библията! — каза той, прелиствайки страниците.

— Защо мислиш, че не съм я чела?

— Защото те познавам, Дина. Във всеки случай едно време добре те познавах. — Пол протегна ръка. — Така както собствената си ръка.

— Не мислиш ли, че всяка човешка душа има тайни кътчета, където никой не може да проникне?

— Тайните са опасни — отговори той. — Пророците казват, че винаги трябва да сме открити към ближните си.

Това вече беше прекалено. Рита не можа да спре усмивката си.

— Не ме учи — язвително каза тя.

— Не си вече старата Дина.

— Предполагам, искаш да кажеш, че сега съм нормална — с насмешка отвърна Рита.

— Не точно това. Мисля, че се жертва на собствените си чувства.

— Така ли?

Тя си взе книгата и реши да предпочете бягството пред анализа на характера ѝ.

— Извинявай, Пол! Трябва да видя моя пациент.

— Заслужава си да побързаш. Какво има между теб и Мартин?

Рита помисли известно време, преди да отговори.

— Взаимно уважение, мисля. Това трябва да ти харесва при всичките твои благородни проповеди.

— Не, не ми харесва. Въобще не ми харесва. В основата си е греховно и това ти влияе, Дина.

— Искаш да кажеш, че Мартин е лош човек?

— Дяволът има голяма сила. Приема различни образи, за да изкуши невинните.

Рита искрено се разсмя.

— Защо да нямам доверие на Мартин? Какво се е случило между вас по пътя от болницата?

Пол присви очи. Изправи се и нервно се заразхожда насам-натам.

— Така! Той ли ти каза, че сме имали спор? Да. Вярно е. Мартин презира мен и работата ми в лозята. Дяволско презрение.

— Е, какво значи малко презрение, след като иначе се радваш на толкова много похвали и уважение.

С две огромни стъпки Пол я достигна. Хвана я за раменете и силно я раздруса.

— Не разбираш ли защо съжалявам, че си тук. Защо бях против да се връщаш? Човек лесно може да ти повлияе. О, външно си мила и добра, но зная колко покварена е душата ти. Ти си като хубаво цвете, което, ако докоснеш, умираш от отровата му. Опитах се да ти помогна и все още го желая. Но ти се противиш, връщаш се в своя покварен свят. Виждам го в очите ти, когато направя опит да те спася — той я придърпа към себе си. — О, Дина, защо не можеш да ми принадлежиш изцяло. Искам да си само моя.

Объркана, Рита опитваше да се освободи от прегръдката му.

— Причиняваш ми болка, Пол. Опитвам се да те разбера. Но ти си толкова особен.

— Всичко направих заради теб. Обичам те, съкровище! Мислиш ли, че мога да позволя на Грек или Мартин да развалят това, което съм изградил за нас двамата. Но ти ме отблъскваш. Толкова си студена, откакто се прибра вкъщи.

Челото му беше потно. Отвращаваше я.

— Тогава, в деня на твоето завръщане, си мислех, че си старата Дина — обикновена и естествена, зависима от мен. Моята Дина, която ми вярва...

— Другата Дина някога казвала ли ти е, че те обича? — попита Рита направо.

— Мила, какви ги говориш? Та ти беше още дете. Обещах да те чакам, докато пораснеш. Работех само с мисълта за този ден и ти го знаеш.

— Пол, сега вече съм голяма — каза Рита сериозно. — Но не те обичам. Освен това съм сигурна, че никога не съм изпитвала чувства към теб.

Лицето му почервения от яд.

— Ах, този Мартин! Не мисли, че не съм те виждал как го чакаше, как се смеехте двамата. Той така те промени. Трябва да сложа край на това.

— Така значи? Ти го удари. Ти се опита да го убиеш? На това ли те учи религията — да убиваш?

— Става въпрос за възмездие — крещеше Пол. — За справедливост и наказание.

Рита бавно тръгна заднишком към изхода. Страхуваше се от гнева му, от прозрачните му очи, които сезираха в нея. Пипнешком тя намери дръжката на вратата и усети, че от другата страна някой иска да влезе.

Вратата се отвори.

— О, Дина, Пол! — Господин Булери премигваше на светлината. — Не знаех, че сте тук.

За секунди Пол се преобрази. Червенината от лицето му изчезна и гласът му звучеше нормално. Пол запали настолната лампа.

— Опитвах се да намеря преписката, за която говорихме, а Дина си търсеше книгата...

Погледът му я подканяше да напусне стаята.

— ... и тъкмо щеше да се връща при пациента си.

— Мисля, че... — заекваше Рита — още дълго време Мартин ще се нуждае от почивка.

— Ти ще се погрижиш за това, нали? Внимавай за момчето. Прекрасен човек е. Да не говорим за знатния му произход.

Рита реши, че не е чула добре.

— Знатен произход ли?

— Е, ти знаеш всичко.

Пол стоеше зад креслото и втренчено я гледаше.

— Да, разбира се! Винаги забравям, че Мартин е повече от шофьор — бързо каза тя, като притискаше книгата до себе си. —

Трябва вече да вървя.

Времето, като че ли беше спряло. Струваше й се, че въздухът около нея е наситен с тайни.

Преди минути Поп й даде да разбере, че е нападнал Мартин и е желал смъртта му. Освен това Рита научи, че той защитава правата на Дина, за да може след време да ги дели с нея. И най-ужасното разкритие беше, че Пол е бил против излизането на истинската Дина от лудницата.

А Уди твърдеше, че е опитал всичко, за да я освободи. Дали това отново не е било театър?

Бруталността му я караше да трепери.

* * *

Мартин беше буден и се чувстваше бодър след следобедния сън. Рита приготви кафето в кухнята й го занесе в стаята на момчето.

— Имаш ли нужда от компания за кафето? — попита Рита весело. Един поглед й беше достатъчен, за да се убеди, че Мартин е в добро настроение.

— От твоята компания, да — каза той, като особено наблегна на „твоята“. — Извини ме, че се държах лошо. Сега седни и ми разкажи, какво ново има?

Рита сложи мляко и захар в кафето и подаде чашата на Мартин.

— Откога се познаваме? — попита тя.

— Откакто се помня — ухили се момчето. — Това разпит ли е?

— Вярваш ли, че не съм добре с главата? С две думи — че съм луда?

Мартин стана сериозен.

— Не. Всъщност ти знаеш, че като деца, а и по-късно бяхме неразделни. Докато не заминах да следвам. Когато се върнах, бях шокиран, че от две години си в лудницата. Веднага отидох при господин Булери и дълго разговаряхме. Разбрах, че и той има доста съмнения. Първо се опита да оправдае влизането ти там. Каза, че си създавала доста неприятности и никой не можел да се справи с теб. После каза: „Най-тъжното е, че тя не желае да се върне у дома.“

— И на мен каза същото, когато ме прибра от полицията — спомни си Рита.

— Този ден беше кошмарен за теб.

— Така е.

— Наистина ли не разпознаваше никой от нас?

— Всичко, което виждах, беше колата от лудницата, паркирана отпред. И сестрата. Но това е минало.

— Няма ли да ми разкажеш как избяга оттам? Искам да зная истината за тази невероятна история с колата, която ти откраднали заедно с всички дрехи. Интересно ми е, защо, след като беше успяла да избягаш от лудницата, се върна обратно в Глендейл и отиде в полицията?

Рита се замисли. Имаше голямо желание да му разкаже всичко за себе си. Мартин открито я гледаше в очите. Очевидно не допускаше, че тя не е истинската Дина, затова момичето с мъка потисна желанието си.

— Имаше право за Пол.

Рита искаше да смени темата на разговора. Мартин скочи.

— Откри ли нещо?

Тя дословно разказа какво се случи в кабинета на господин Булери.

— Той беше като луд, Мартин. Страхувах се от него. Ако в този момент дядо не беше влязъл, не зная какво щеше да направи с мен.

Рита цялата трепереше и нервно мачкаше ръце в скута си. На лицето ѝ беше изписан страхът, който беше изпитала тогава.

— Мрази те, Мартин. Мисли, че ти и аз... че ние се обичаме.

— А така ли е, Дина? — попита той.

Светът пред нея сякаш се завъртя. Рита не откъсваше поглед от Мартин. Струваше ѝ се, че всеки момент земята под нея ще се разтвори.

— Аз... Защо питаш? — заекваше тя от притеснение.

Той се обърна и остави чашата си на масата. Лицето му беше сериозно.

— Преди време мечтаехме заедно. Романтични, луди мечти. Но това е нищо в сравнение с онова, което днес изпитвам към теб. В онзи ден, когато тичаше към колата, мислех, че идваш при мен. Щях да те

защитя, Дина, защото те харесвах. Но сега, сега те обичам. И искам да зная на какво мога да се надявам.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Мартин взе ръката ѝ и я обсипа с целувки. С всеки нерв тя усещаше докосването му.

Неволно се сети, че днес за втори път някой ѝ се обяснява в любов.

Мартин здраво държеше ръката ѝ.

— Дина, аз трябва да знам.

Очите ѝ светеха от щастие, а бузите ѝ горяха. В този момент Рита разбра, че това, което тя считаше за приятелство, всъщност е било любов. От първия миг тя усещаше привързаност към него.

Но изведнъж осъзна жестоката истина. Той обичаше другата, истинската Дина.

— Трябва да се махна отгук, Мартин. Ти не знаеш нищо за мен — каза тя внезапно.

— Зная, че преди беше само младежко увлечение — отговори той, — но сега е друго. Вече не мога да мигна, защото постоянно мисля за теб. Не мога да ям. Все ти си пред очите ми. Ти разби сърцето ми, когато замина и не ми написа нито ред. Тогава успях да те забравя. Но сега, виждайки те отново как се усмихваш, всичко възкръсна с нова сила... Ти търсеше близостта ми и все очаквах, че ще ми кажеш нещо лично, ще ми дадеш още един шанс. Не исках да те насилвам да говорим за това. Много време не се бяхме виждали и трябваше постепенно да върнем близостта между нас.

Рита седеше заслушана в гласа му, като се опитваше да не забравя, че тези нежни думи всъщност не са за нея. Имаше усещането, че подслушва чужд разговор, нещо, на което тя нямаше право. Почувства, че завижда, и това я накара да се засрами от себе си. Нямаше сили да го погледне в очите. Пръстите ѝ здраво стискаха облегалката на креслото.

— Мартин, толкова неща трябва да ти разкажа. Разбери, че не съм такава, за каквато ме мислиш.

— Ти си най-милото, най-сладкото, най-красивото момиче на света — шепнеше той нежно. — Мислех да ти го кажа в деня, в който ме нападнаха. След като Грек ме удари, ти ме докосна. Сякаш искра мина по тялото ми. Тогава отидох в стаята да сложа лед на лицето си. Смях се като луд от щастие, въпреки че много ме болеше. Смених си

ризата. Искях да изглеждам добре и си казвах, че всички влюбени се държат така. Ако тогава бях запалил мотора, щях да те заведа някъде и да ти кажа колко много те обичам.

Рита изстена. Тръпки полазиха по тялото ѝ. Беше толкова хубаво, че се страхуваше да не е сън, който скоро ще свърши.

Заслепена от сълзи, тя отиде до прозореца и се втренчи навън. Тревата вече беше пожълтяла и първият студ беше сковал цветята.

Колко жестока беше съдбата! Сигурно истинската Дина не би могла да бъде за този смел, красив, жизнерадостен млад мъж това, което си мечтаеше тя.

— Погледни ме, Дина! — настояваше той.

Тя бавно се обърна, а очите ѝ издаваха противоречията, които бушуваха в душата ѝ. Но Мартин видя само това, което искаше да види. Той силно я притегли към себе си.

— Обичам те! — шепнеше той, наведен до устните ѝ.

Мартин страстно я целуна. Рита сложи ръце на раменете му и се притисна в него.

— Любими! — мълвеше тя. — О, Мартин!

Някъде отдалеч се чу звън. Някой идваше, но за двамата влюбени като че ли нищо друго нямаше значение, освен да са заедно, притиснати един до друг.

— Никого не съм обичала толкова силно — шепнеше Рита.

Мартин се засмя и каза нежно:

— Аз също. Повтори, приказно момиче, че ме обичаш!

Без дъх, с блеснали очи тя се беше отпуснала в ръцете му.

— Къде съм била през цялото време? — питаше се Рита. — Още тогава в болницата усетих, че има нещо между нас. Бях така разтревожена и нещастна. О, Мартин, колко съм била глупава, да не разбера какво криеш в сърцето си.

Той я държеше здраво в ръцете си и ѝ се усмихваше. Толкова близо бяха лицата им. Изведнъж Рита рязко се освободи от прегръдката. Трябва да го направи! Трябва да сложи край на тези лъжи!

— Мартин, още днес искам да се махна оттук. Завинаги. Не питай защо!

Момчето я гледаше учудено. В този момент вратата рязко се отвори.

— Съкровище, дядо ти... Получи удар — извика Уди.

Рита се спусна към вратата и бързо изтича в стаята на господин Булери. Отдалече се чуваше разговорът на Уди с доктора. Тя тихо влезе в стаята и видя Пол, наведен над леглото на стареца. Лицето му имаше странно изражение. Той пееше.

Господин Булери лежеше с дрехите на леглото. Рита се спусна да развързва връзките на обувките му. Пол прекъсна песента си и извика:

— Остави го на мира, грешнице!

— Не трябва да лежи с дрехите — възрази му Рита.

— Не го докосвай! — изръмжа той. Очите му святкаха от гняв.

Болният лежеше някак особено в леглото. Устата му помръдваше, но не излизаше нито звук.

— Не може да говори! — изхлипа тя.

— Изчезвай! Ти си виновна за всичко! Ти и твоите любовни истории.

— Ще изляза, но само докато дойде докторът.

— Няма да влизаш повече тук! — крещеше Пол.

Рита чакаше в коридора. Беше уплашена и объркана.

Госпожа Уд и икономът Граймс се качваха по стълбите.

— Господин Олбрайт ще вземе специалист със себе си — каза ѝ бързо Уди. — Слез долу и посрещни госпожа Шелби. Искам внимателно да ѝ съобщиш за случилото се, когато се прибере вкъщи. Опитай се да задържиш нея и Грек долу, докато лекарят свърши с прегледа. Господин Булери не трябва излишно да се вълнува.

— Направи каквото ти казват! — посъветва я Граймс. — Засега ще се оправим сами.

* * *

Рита очакваше завръщането на Оливия Шелби и се тревожеше за господин Булери.

Какво ще стане с нея, ако той почине? Кулата от лъжи ще се срути и ще я изгонят от къщата като измамница.

Но къде ли се бави Грек? За езда беше вече късно. Дали пък конят му не го е хвърлил в тресавището? Кога най-после ще свършат нещастията в тази къща?

Доктор Олбрайт дойде заедно с един едър мъж, който се представи като доктор Александър. Рита ги заведе до стаята на болния и видя, че междувременно го бяха съблекли. Господин Булери лежеше в безсъзнание. Момичето не стоя дълго. Трябваше да посрещне Оливия и Грек и да им съобщи какво се е случило.

Те се прибраха заедно. Оливия Шелби разказваше весело и оживено за събитията през деня. Грек я слушаше внимателно. Очевидно не знаеха лошата вест.

Мина известно време, докато Рита успее да привлече вниманието им. Разказа подробно каквото знаеше и ги помоли да изчакат докторите във всекидневната.

Беше изпълнила задължението си и реши да наmine при Мартин. Но стаята беше празна. Развълнувана, тя забърза към кухнята.

— Нямаше го в стаята, когато му занесох вечерята — обясни готвачката. — Може би Лети знае нещо.

Момичето вече си беше отишло. То живееше наблизко и Рита се колебаеше дали да не отскочи дотам. Разходката в мразовитата нощ със сигурност щеше да ѝ се отрази добре. Но тя се страхуваше от тъмнината.

Готвачката беше практична жена и въпреки трагедията в къщата добре си гледаше задълженията.

— Кога ще ядете? Докторите дали ще останат за вечеря? — попита тя.

— Предполагам, че госпожа Шелби и Грек ще вечерят в стаите си. Вероятно ще дойде болногледачка за господин Булери.

— Няма що! Много ми помогна. Ще има да вися тук с тази риба, без да зная кога да я опека.

— Сигурна съм, че госпожа Уд скоро ще слезе и ще ти каже нещо по-конкретно... Да не би Мартин да е отишъл в жилището си над гаража?

— Кой?

— Мартин.

— А, той ли? Откъде да зная — готвачката мрачно гледаше рибата.

Рита нервно си хапеше устните. Може би е по-добре да изчака още малко, преди да си признае всичко. Ще каже истината на Мартин, пък после ще си прави изводи.

Какво би си помислил той, ако беше чул, че Пол я нарича грешница?

Тя влезе във всекидневната, за да види Оливия Шелби.

— Моля те, разкажи ми точно какво се случи днес! — Оливия вървеше нервно напред-назад и мачкаше копринената си кърпичка. Устата ѝ потреперваше. — Какво правеше татко, преди да му стане зле?

— Следобед поспа. После някъде към четири часа влезе в кабинета си. Прекара известно време с Пол. Искаха да обсъдят някакви документи.

— Ти говори ли с него?

— Да. Бях в кабинета му, за да си взема книгата. Помоли ме добре да се грижа за Мартин.

Грек я наблюдаваше внимателно.

— Това ли е всичко?

— Каза още нещо за Мартин. Спомена, че е забележителна личност със знатно потекло.

— Нима? — попита Грек високомерно.

— А ти къде беше, когато татко получи удара? — искаше да знае госпожа Шелби.

— При Мартин.

Госпожа Уд влезе и въздъхна с облекчение, когато видя Рита.

— Дядо ти иска да те види, съкровище. Дадох му хапче за сън, затова побързай! Госпожа Шелби, доктор Олбрайт и доктор Александър ще слязат след малко. Да приготвя ли нещо за пиене? Може би трябва да прибавя още два прибора на масата.

— Не разбирам защо татко иска да говори точно с Дина — чудеше се Оливия. — Нали не можеше да говори?

Госпожа Уд подкани Рита.

— Побързай, съкровище. Госпожа Шелби, той каза само една дума: „Дено“. Така както я нарича от дете. Докторът каза, че трябва да изпълним волята му, докато не е подействало успокоителното.

Рита бързо напусна стаята.

* * *

Докторите се приготвиха да си вървят, когато тя влезе. Само Граймс стоеше до болния.

Рита пристъпи към леглото и се наведе над стареца, за да го чува по-добре.

— Не си... отивай, Дено! — с мъка каза той. Дишането му се учести. — Не допускай...

Рита погледна Граймс въпросително.

— Отнякъде му е дошла идеята, че искаш да си вървиш — каза икономът. — Ако можеш някак да го убедиш...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя взе немощната ръка на стареца и се опита да го успокои.

— Няма да те напусна, дядо. Никога!

Очевидно той беше доволен. Едва-едва кимна и леко стисна ръката ѝ.

— Добро... момиче — промърмори господин Булери.

Рита изчака, докато заспи. Тежкото му дишане изпълни стаята.

— Какво казаха докторите, Граймс? — попита тя.

— Ударът е бил лек. На път е да се оправи. Няма опасност за живота му.

— Ще изпратят ли медицинска сестра?

— Не. Аз ще го наглеждам. Така както винаги съм го правил — каза той тихо. — Отдавна работя при господин Булери, мис Дина.

— Мога ли да остана още малко, в случай че отново ме повика?

— Не, върви да вечеряш. Ще те извикам, ако има нужда.

Рита отиде в стаята си малко да се поосвежи. Среса косата си и потърси една от вълнените рокли на Дина.

Колко жалко, че момичето не е могло да вземе тези красиви рокли в клиниката. Кой знае там как са се отнасяли с нея? Рита потрепери от тези мисли.

Тя оправи грима си. Малко се беше поуспокоила и вече можеше трезво да разсъждава.

После отиде в кухнята, за да помогне на Уди и готвачката при приготвянето на вечерята.

Когато най-после седнаха на масата, тя беше съвсем спокойна и съдържана. Пол не слезе за вечеря. Това много я учуди. Доктор Олбрайт ѝ правеше комплименти за външния вид, докато държеше стола ѝ.

— Дина беше моя пациентка — казваше той на доктор Александър, докато заемаха местата си. — Невероятно подобрене. Тя е един от случаите, заради които си заслужава човек да даде всичко от себе си.

Другият доктор я гледаше изпитателно.

— Дядо ви, изглежда, ви боготвори, госпожице Булери.

Госпожа Шелби прокашля многозначително.

— Тя е сираче — толкова е тъжно. Моят Грек беше хлапак, когато се върнахме тук, у дома. Баща му и аз се разведохме. Дина още тогава беше много разглезена от татко.

— Майко! — опитваше се да я прекъсне Грек.

— О, винаги ми се карат, когато говоря за миналото — оплакваше се Оливия. — Но, докторе, опитайте лимоновото масло. Много е вкусно със съомгата. Дина, къде е Пол?

— Не зная.

— Излезе набързо, след като дойдохме — каза доктор Олбрайт. — Съжалявам, че не можах да поговоря с него. Изглеждаше много разстроен.

— Сигурно е от шока — каза Оливия. — Бил е при татко, когато е получил удара.

Изведнъж Рита усети, че я обзема някакво странно чувство.

Доктор Олбрайт и Пол! Още в болницата Мартин ѝ беше намекнал, че двамата може да са комбина в желанието си да притежават замъка и земите около него.

— Как е Мартин след произшествието? — поинтересува се доктор Олбрайт.

— Питайте Дина! — каза Грек иронично. — Тя сама се предложи за негова болногледачка.

— Добре се чувства. Почива си — отговори Рита.

Тя изглеждаше така млада и очарователна. Светлината се отразяваше в тъмната ѝ коса. Доктор Олбрайт я гледаше внимателно. Рита невъзмутимо отвърна на погледа му.

Доктор Александър беше объркан.

— Нищо не разбирам — оплакваше се той. — Майката с момчето и внучката — това ми е ясно. Но кои са останалите?

— Пол Никълс е управителят, докторе, не е наш роднина. Мартин е съседско момче от едно голямо имение наблизо. След

смъртта на майка му не беше съвсем на себе си. Баща ми обича да се грижи за такива хора. Оттогава Мартин работи при нас като шофьор и монтьор. Преди време претърпя злополука. За щастие доктор Олбрайт беше тук. Скоро момчето излезе от болницата и сега се нуждае от почивка.

— Каква злополука?

Всички мълчаха. Тогава доктор Олбрайт се обади:

— Някой го беше ударил с гаечен ключ по главата. Имаше сътресение на мозъка — той погледна Рита. — Момчето възстанови ли си паметта?

— Никога не я е губил, докторе — каза тя студено. — Нападателят го е ударил отзад и естествено Мартин не може да го идентифицира. Аз съм...

— Сигурно е бил някой от сезонните работници — намеси се Грек. — Тук има много непознати по време на жътва.

— Мартин е скандалджия — обясни Оливия. — Може би е изгонил някого от работа, като е бил груб и невъздържан.

Рита скочи.

— Извинете ме. Искам да поседя малко при дядо. Граймс трябва да вечеря. Лека нощ, доктор Олбрайт. Радвам се, че се запознах с вас, доктор Александър.

Момичето излезе набързо. След себе си то чу доктор Александър да казва:

— Забележителна млада дама. Така добре възпитана, с изискани маниери.

— О, нашата Дина може да бъде истинска тигрица, когато поиска — смехът на Оливия звучеше малко неестествено. — Нали, доктор Олбрайт?

Рита не можа да чуе нищо повече и затвори леко вратата след себе си.

Коридорът и стълбището бяха слабо осветени. Тя спря за момент и пое дълбоко въздух. Радваше се, че успя да се измъкне от този безсмислен разговор.

Рита разбра, че Дина е сираче, а Мартин скандалджия. В момента Оливия държи юздите в свои ръце и ще се постарее да направи грандиозен спектакъл. Жаждата ѝ за мъст нямаше да подмине никого, освен Грек и Пол.

Граймс ѝ пожела спокойна вечер, когато отиде да го смени. Той слезе в кухнята по задното стълбище.

Рита се разхождаше тихо насам-натам. Беше толкова неспокойна, че просто не можеше да стои на едно място.

Лек дъждец пръскаше по стъклата, а гърмящият шум на водопада отекваше в тишината на болничната стая.

Не искаше да мисли сега за Мартин и за това, което току-що се случи между тях. В противен случай със сигурност щеше да полудее.

— Как ще издържа — шепнесе тя — да не го виждам, да не чувствам близостта му?

Рита покри лицето си с ръце и заплака горчиво.

* * *

Пол беше изчезнал и до края на седмицата не се появи. Мартин също го нямаше никъде.

Рита прекарваше цялото време при болния. Напускаше стаята само когато Граймс я изпратеше да се поразходи на свеж въздух или да си почине.

Господин Булери говореше от време на време, но това му костваше много усилия.

Той държеше ръката ѝ, когато Рита седеше до леглото му. Усмиваше ѝ се с благодарност и отново се унасяше.

Един следобед, след като се върна от разходка, Рита видя Мартин през прозореца. Той караше малката кола, която обикновено се използваше за разнасяне на пощата. Значи Мартин е в имението! Очевидно преднамерено е изчезнал от погледа ѝ!

Рита изобщо не можеше да се съсредоточи. Всичките ѝ мисли се въртяха около момчето. Не можеше сега да изостави господин Булери. Оздравяването му твърде много зависеше от нея.

Сега не беше моментът да казва истината на Мартин. Чудеше се каква беше причината за неговото изчезване. Трябва да се беше случило нещо, което тя не знаеше. Или може би собствените ѝ думи, че ще напусне замъка, го бяха подтикнали да действа така.

* * *

Листата на дърветата вече бяха окапали и зимата не беше далече. Само да имаше малко пари и кола, веднага щеше да се махне отгук.

Рита чу конски тропот. Обърна се и видя Грек, който спря коня си до нея.

— Направи ми впечатление, че вече не яздиш — каза той високомерно. — Да не би да се страхуваш?

— Може и така да е. Сигурно помниш, че доста дълго време не съм имала възможност да яздя.

Конят на Грек беше неспокоен. Мъжът отпусна юздите и викна през рамо:

— А пък сега може би не ти остава време от правене мили очи на стареца. До гуша му е дошло от теб.

Рита гледаше след него, докато изчезна в гората. Мразеше Грек. Арогантността му я отвращаваше.

Господин Булери нямаше нищо против момичето, въпреки че Оливия и Пол несъмнено го настройваха срещу Рита. Старецът се беше вкопчил в нея и въпреки слабостта си по всякакъв начин се мъчеше да ѝ покаже колко се радва на присъствието ѝ.

„Какво толкова го промени? — питаше се Рита. — Може би нещо, което се беше случило точно преди да получи удара? Трябва да е било по времето, когато остана насаме с Пол. Направил е всичко възможно, да ме очерни пред стареца и вероятно нещо е казал или направил, което е вбесило господин Булери. Едно беше сигурно: след тази случка Пол изчезна вдън земя. Защо ли?“

Рита се върна в мислите си към онази дъждовна нощ, когато срещна непознатото момиче на улицата. Оттогава започна поредицата от странни събития и Рита изпадна в ситуацията, от която не можеше да избяга. Къде ли е сега Дина Булери? Какво ли беше направила в миналото, за да спечели омразата на Грек и Оливия?

Всеки в тази къща имаше различно отношение към истинската Дина. Уди и дядо ѝ я обичаха, Пол искаше да я притежава, Шелби я мразеха.

А Мартин? Призна и, че винаги я е обичал. Но когато държеше Рита в прегръдките си, той каза, че чувствата, които изпитва сега, са

много по-силни в сравнение с миналите.

Коя от двете — Рита или Дина — обича той в действителност? Всичко беше толкова объркано.

Целият този хаос я беше оплел в мрежа, която все по-здраво се затягаше около нея. Страхът и недоверието бяха причина за бъркотията.

Само ако можеше да каже истината на господин Булери, всичко щеше да се оправи. С удоволствие щеше да свали това бреме от плещите си и да послуша мъдрите му съвети.

Единствено любовта на Мартин не искаше да загуби!

* * *

Рита бавно се върна в къщата. Влезе през входа на кухнята и веднага усети приятната топлина. Ръцете и краката ѝ бяха съвсем премръзнали, затова се приближи до печката, нажежена до червено.

Готвачката не беше там, но ароматна миризма се носеше от фурната. Рита подуши любопитно и се опита да отвори вратата на фурната, за да види какво се пече.

Изведнъж чу гласа на Уди, който идваше от стаята, приготвена за Мартин.

— Не можеш да искаш това от мен, синко — каза тя ядосано. — Дори и заради теб няма да го направя. Откажи се...

— Но той ще го направи, майко, със сигурност! — това беше гласът на Пол. — Всичките тези години ме търпеше тук само заради теб!

— С Дина отново ще се сдобрите. И когато се ожените, всичко ще стане, както сме го планирали.

— Никога! — каза той решително. — Презирам я. Все едно да живея със змия. Тя е грешница. Опозорена е.

Майка? Син? Госпожа Уд е майка на Пол? Рита стоеше като закована в кухнята.

Гласовете на двамата утихнаха. Чуваше се само шушукане. Да се омъжи за Пол? Не! Никога! Страхуваше се от този мъж. Вече беше сигурна, че той е нападнал Мартин. В този човек имаше нещо животинско, нещо, което го караше да убива, когато засегнат честта му.

Как да се предпази от гнева му? Но по-важното в момента беше какво искаше той от майка си. Какво я караше да направи на господин Булери?

Пол застрашаваше два човешки живота. Рита трябваше да е нащрек.

Тихо, на пръсти, тя се измъкна от кухнята и отиде в единствената стая от тази къща на ужасите, която ѝ се струваше безопасна. Стаята на господин Булери.

Граймс беше там. Старият иконом четеше вечерния вестник. Рита се загледа в побелялата коса, в добродушното лице, набраздено от времето.

Тя говореше тихо, за да не я чуе болният.

— Граймс, вие и аз ли сме единствените, които се грижим за дядо?

Учуден от странния въпрос, икономът сбърчи чело.

— Разбира се. И ти го знаеш, дете.

— Да. Имам предвид, дали не идват госпожа Уд и Лети да почистват стаята?

— Винаги аз съм чистил стаята на господин Булери. И за облеклото му само аз се грижа — каза той учудено.

Рита беше наясно, че истинската Дина би трябвало да знае тези неща, но тя искаше да вземе мерки срещу Пол, преди да е станало късно.

— Какво още щях да те питам... А кой приготвя яденето му?

— Ами аз, откакто трябва да спазва тази строга диета. Яденето му е много еднообразно. Яде предимно бебешки храни. Предполагам, не искаш да кажеш, че го оставям да гладува?

— Не, в никакъв случай! Само исках да зная, това е всичко.

Ако Пол искаше от майка си да сложи отрова, тя не би имала често възможността да я постави в храната на болния. Но той със сигурност иска да премахне господин Булери от пътя си. Изглежда, Пол не си прави илюзии, че старецът държи на него. Тогава какво ли е измислил, за да укрепи позициите си като управител на имението?

Сега, когато не иска да се жени за грешница, вероятно е измислил нещо ново, за да задържи извоюваната позиция в семейството. Рита много искаше да попита Граймс дали Пол е

посещавал господин Булери, след като се е върнал в имението. Но не го направи.

Може би само се е срещнал с майка си, за да осигури помощта ѝ в пъклените си планове, и отново е заминал.

Това би означавало, че има само един враг насреща си, а не двама. И този враг е госпожа Уд.

Струваше ѝ се невъзможно тази стара, червенобуза жена да се замеси в убийство.

Дали Граймс знае, че Уди и Пол са майка и син? Вероятно не. Но господин Булери би трябвало да знае, след като Пол каза, че старецът го търпи само заради госпожа Уд.

Цялата работа беше много обърквана и ужасна!

Заслужаващият обич господин Булери беше обкръжен в собствения си дом от врагове и убийци.

Рита знаеше, че на Оливия и Грек не беше позволено да посещават болния. Подигравателните му забележки следобеда ѝ доказваха колко ги дразни постоянното ѝ присъствие в неговата стая. Въпреки това тя не можеше да си представи, че някой от двамата може да навреди на стареца.

Господин Булери се размърда неспокойно и Рита се наведе над него, взе ръката му и го попита:

— Искаш ли нещо? Мога ли да направя нещо за теб?

— Дено? — шепнеше той.

— Да, дядо.

— Не си отивай! — с мъка продължи старецът.

— Тук съм. При теб — Рита беше толкова развълнувана, че сълзи напълниха очите ѝ.

— Нещо го безпокои — каза Граймс.

— Дали го боли?

— Не, не — промърмори болният. — Дено...

Рита седеше до него и държеше студената му ръка.

— Тук съм — увери го тя още веднъж. — Винаги ще съм до теб — тя оправи завивката му. — Сега се успокой и спи, за да оздравееш бързо.

Господин Булери доволно се усмихна и се унесе в лека дрямка.

— Дали не мога да сложа едно легло в малката стаичка наблизко? — попита тя Граймс.

Леглото на стария иконом беше преместено при болния.

— Ако се събуди през нощта и иска да съм до него, веднага ще мога да дойда.

— Отлична идея — изненадващо бързо се съгласи Граймс. — Ако искаш, можеш да спиш тук на дивана. Удобен е, а и господин Булери ще е доволен.

Ясните му очи я наблюдаваха замислено.

— Много си се променила, детето ми.

— О, я престанете! — смъмри го тя шеговито. — Наистина ли преди съм била такъв звяр?

— Големи неприятности създаваше на дядо си — каза той. — Не можеш да го отречеш.

Рита изпита отново странното чувство, че е виновна за лошите постъпки на другата.

— Много съжалявам! — каза тя смутено. — Повече никога няма да го нараня. Толкова го обичам, Граймс!

— Зная, детето ми. Говорихме вече за това. А сега искам да бъда откровен с теб. Дълго време дядо ти мислеше, че ти си ударила Мартин и си решила да го препишеш на Грек. Но след това ти беше много добра към момчето, грижеше се всеотдайно за него и дядо ти разбра, че не е бил прав.

Каква беше Дина? Нещастно, неразбрано от никого дете или звяр? Имаше толкова много истории за дивите ѝ изблици на гняв и насилие. Но кой знае дали момичето не е било предизвиквано?

Рита с удоволствие би продължила този разговор, но старият Граймс отново си взе вестника.

Тя сложи дърво в камината и предложи на икономата да си почине до вечерята. Той се съгласи с благодарност.

Момичето остана само в болничната стая. Чувстваше се като в затвор в компанията на двамата старци. Дишането на господин Булери изпълваше цялата стая и звучеше като предсмъртни стонове. Рита се чувстваше самотна и безпомощна.

Ако Мартин знаеше в какво положение е изпаднала, сигурно щеше да ѝ помогне.

Времето бавно течеше. Навън притъмня. Вятърът зловещо виеше в огромната камина, а голите клони на дърветата като с призрачни нокти дращеха по стъклата.

Дали Пол е още в къщата? Дали госпожа Уд ще изпълни пъкленото желание на сина си?

От напрежение Рита получи главоболие. Струваше ѝ се, че невидими сенки се движат около нея.

И тя нямаше към кого да се обърне за помощ! Страхуваше се от самотата.

* * *

Събудиха господин Булери за вечерята. Граймс я беше приготвил специално за него и търпеливо го нахрани.

Рита напусна болничната стая, когато икономът преобличаше стареца за сън. След няколко минути прозвуча гонгът за вечеря. Момичето отиде в кухнята да каже, че с Граймс ще вечерят при господин Булери. После намина към стаята си, да си вземе някои неща за нощта. Там намери госпожа Уд.

— Тъкмо исках да оправя леглото ти, съкровище, и да хвърля някое дърво в огъня. Навън стана студено. Бурята страшно ме изнервя. Ти как си?

Рита чувстваше такова отвращение, че дори не ѝ се разговаряше с жената.

— Тази нощ няма да спя тук — каза тя. — Дядо иска да съм около него. Донеси ми, моля те, чаршафите и завивките в стаята до дядовата!

— Какво означава това? — протестираше госпожа Уд. — Тук ти е добре. По-удобно ще ти е в собственото легло. Граймс се грижи добре за дядо ти. Що за глупост си измислила?

— Това е желание на дядо — обясняваше Рита енергично. — Освен това с Граймс ще вечеряме горе. Моля те, кажи на готвачката да качи вечерята.

— Ще ми коства доста усилия — сърдеше се Уди. — Достатъчно неприятности си имаме вкъщи, а готвачката и без това бълва змии и гущери, че напоследък винаги закъсняваме за храна. Защо Граймс не може както винаги да яде в кухнята? Готвачката ще побеснее, като чуе, че ще има допълнителна работа.

— Съжалявам — каза Рита твърдо. — Сега, моля те, занеси ми завивките!

Госпожа Уд я гледаше в недоумение и мърморейки, излезе от стаята.

Рита чу гонга. Другите сега ще се съберат долу — без нея. Ако искат, да се чудят! Тя се закле, че ще пази стареца. Въпреки че не знаеше точно как.

Рита приготви нещата, които щеше да вземе със себе си. Ядосваше се, че госпожа Уд още се бави, затова извади сама бельо и завивки от стенния гардероб.

Големият часовник в залата долу би седем часа.

Момичето отиде при библиотеката до прозореца, за да си избере четиво за дългите часове през нощта.

Водопадът бучеше. Но изведнъж някакъв друг шум заглуши рева на водата. Звучеше като вик на животно. Може би котка?

Рита се взираше в тъмнината през прозореца. Много се страхуваше, но беше любопитна. От тази страна не можеше да се достигне до стаята ѝ, освен ако някой рискува да пропълзи под водопада и се покатери по хлъзгавите скали.

Но, какво беше това? Стори ѝ се, че нещо там се движи. Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя дребна фигура в светло палто.

Скована от страх, тя забеляза как фигурата изплува от мъглата и бавно се приближи към прозореца. Рита се отдръпна ужасена. Тя видя собственото си отражение.

Една костелива ръка почука нетърпеливо на стъклото.

— Отвори прозореца! Пусни ме да вляза! — молеше се пресипнал женски глас.

Гостенката, която се промъкваше като крадец в нощта, не беше никой друг, освен Дина Булери!

Рита се колебаеше какво да направи. Съжаляваше мокрото окъсано момиче. Тя с ужас позна най-хубавото си зимно палто, което стоеше като дрипа на Дина.

Направи ѝ впечатление, че момичето изглежда толкова слабо и жалко, както в нощта, когато започна всичко.

Рита не можеше да я остави отвън на студа.

Дина беше съвсем изтощена и не можеше да се държи на краката си. Дишаше учестено и мина известно време, докато се успокои.

— Как е дядо? — попита тя.

— Беше много болен. Получи удар, но сега вече е по-добре. Силия... сега, изглежда, е по-добре да те наричам Дина, трябва да се изкъпеш и да облечеш сухи дрехи, иначе ще настинеш. Бързо свали мокрите обувки. Ще ти приготвя топла вана.

В момента това беше най-важното! Рита имаше много въпроси, но от миналия си опит с момичето знаеше, че Дина не е от най-разговорливите.

„Да ѝ приготвям банята и да я преобличам, изглежда, това е съдбата ми“ — горчиво мислеше Рита.

Откъде идваше Дина и защо така внезапно се появи? Сигурно беше, че по време на пътешествието си едва ли е чула нещо за болестта на господин Булери.

Докато момичето беше в банята, Рита внимателно повдигна мокрото палто. Беше го купила миналата година от един от най-скъпите магазини в Сиатъл. За една изискана вечеря с Валентин.

„Господи, почти една година мина. Струваше ми се цяла вечност“ — помисли Рита тъжно.

— Толкова се гордея с теб, мила! — беше казал той. — Искам да те покажа. Ти си най-атрактивната жена, която съм виждал. И всички ще ми завидят. Направи се красива за мен.

Тя плати цяло състояние за гарнираното с кожа от норка кашмирено палто и действително направи страхотно впечатление на всичките му приятели.

Рита горчиво се засмя. Сега тази скъпа вещ изглеждаше като парцал. Момичето се замисли какво да прави с дрипите и останалите неща, разхвърляни по килима.

Копринената тапицерия на креслото, където Дина седеше, беше съвсем мокра, а по килима имаше петна.

Рита събра всички неща накуп и ги бутна в гардероба. Там госпожа Уд трудно щеше да ги намери. Сега се замисли как да донесе на Дина нещо за ядене, без никой да я усети.

Трябваше да научи дали момичето е дошло тайно тук и иска незабелязано пак да изчезне, или е решила да се яви пред семейството. Ако последното стане, то тогава измамата ще излезе наяве.

Рита затопли хавлията за Дина. Надяваше се, че момичето ще отложи официалното си представяне за сутринта. Все пак тази нощ тя

трябваше да предпази господин Булери от това, което го заплашваше.

А на сутринта? Сутринта Рита ще е свободна. Ще си получи обратно колата и ще замине — където и да е. Сега, когато истинската Дина се върна, в къщата нямаше повече място за нея.

Дина излезе от банята. Косата ѝ падаше небрежно по раменете и Рита отново се изненада от голямата прилика помежду им.

Тя сложи още едно дърво в камината и помогна на момичето да се облече.

— Сега трябва да изчезвам оттук, за да видя дядо ти. Когато се върна, нали ще си поприказваме?

— Зная, че малко си ми сърдита — каза Дина навъсено. — Имаш право. Но ако ти беше на моето място, с тази ужасна сестра Силия и този доктор Олбрайт, които нито за секунда не те изпускат от погледа си, и ти щеше да направиш същото.

— Разбрах в какво положение си била. И аз се чувствах по същия начин — все някой ме следеше.

Дина плесна с ръце от удоволствие.

— О, наистина ли? Всъщност как те хванаха?

— Това е друга история, която ще ти разкажа по-късно. Сега лягай и хубаво се загрей, докато се върна.

— Да ми донесеш нещо за ядене! — нареди Дина. — Страшно съм изгладняла — ухили се тя, протягайки се в леглото.

„Това момиче е невъзможно“ — мислеше Рита горчиво, когато отиваше с нещата си в болничната стая.

Постепенно тя разбра откъде беше дошла лошата слава на Дина. Какво ли беше измислила сега?

Граймс току-що беше привършил с яденето, когато Рита влезе в стаята на господин Булери и веднага заключи отвътре.

— Мислиш за всичко, Дина — похвали я той. — Ела, хапни от вкусното печено, докато не е изстинало.

Рита кимна с глава към леглото на болния.

— Май спи още? Тогава ще ям в моята стая. Имам да уредя още някои неща.

— Той взе приспивателно. Ще имаш време.

— Кой донесе яденето?

— Лети. Тя е мило момиче. Чух, че са я назначили задълго време.

„Добре — мислеше Рита. — В случай на нужда мога да я използвам.“

Тя посъветва Граймс да заключи след нея, после като крадец се промъкна по коридора до стаята си, където Дина чакаше.

Момичето се нахвърли върху яденето с огромен апетит и накрая облиза доволно устните си.

— Добре! — каза то между зальците. — Няма ли още нещо?

— Не, и това, което току-що погълна, е моето ядене. Е, Дина, сега искам всичко да ми разкажеш. Къде беше през цялото време и защо се върна обратно? Без номера този път, чу ли?

— Никой не може да си позволява да говори така с мен! — каза високомерно Дина.

— Е, вероятно не си свикнала да се оправдаваш пред своите жертви. Когато се сетя за това, което ми причини, разбирам, че имам правото да говоря както пожелаеш с теб.

Дина дигна рамене равнодушно и се намуси. Рита пое дълбоко въздух.

— Първо, къде е колата ми?

Явно въпросът ѝ дойде твърде неочаквано. Дина гледеше страхливо под гъстата коса, която падаше като завеса пред лицето ѝ.

— Честна дума, съжалявам. Продадох я като старо желязо. Знаеш, че съм лош шофьор. И аз... аз трябваше с километри да вървя пеша.

Дина изпи последната глътка чай. Тогава скочи от леглото и почна да се разхожда насам-натам.

— Е, добре, ще ти разкажа всичко. Първо отидох в Портланд, в Орегон. Искях да се скрия в голям град.

Но ми доскуча и заминах за Сан Франциско. Мислех си, че там мога да намеря работа. Но, за бога, едно е да искаш, друго е да можеш. А аз нищо не умея.

— Вярвам ти — каза Рита иронично. — Струва ми се, че въобще нямаш понятие какво е наказанието, когато откраднеш нечии чекове и кредитни карти. Знаеш ли, че имах перспективна работа? А ти всичко развали! Или че на косъм ми се размина влизането на твое място в лудницата? И така, къде е колата и багажът ми?

Дина хапеше долната си устна. Изглеждаше смутена.

— Продадох ги. Аз... — момичето заплака. — Нямах повече пари и се тревожех за моето деденце. Отидох в Армията на спасението. Това ясно показва колко бях закъсала. Там говореха за блудния син и колко добре е бил приет вкъщи. Беше ужасно трудно да се върна обратно, уверявам те. Най-често пътувах на стоп. Останалото време вървах пеша.

— Не се ли страхуваше, че в Глендейл могат да те разпознаят и да те заловят отново?

— Естествено. Но твоите документи бяха у мен. Винаги можех да кажа, че съм Рита Кревълинг.

— Защо не позвъни на вратата, вместо да рискуваш живота си по хлъзгавите скали?

— О, не се страхувах — каза Дина усмихнато. — И преди често се прибирах така. А защо не позвъних на вратата ли? Ами заради Пол и Уди. Не можех да си позволя отново да попадна в ръцете му. Пол веднага щеше да ме върне обратно.

Рита я гледеше втренчено.

— Пол? Мислех, че те обича!

— И аз мислех така. Затова му се доверявах. Но никога не съм могла да го понасям и винаги го ядосвах. На дъртата вещица също много вярвах.

Дина се беше втренчила мрачно пред себе си.

Рита погледна ръчния си часовник. Практически това беше единственото нещо, което Дина тогава й беше оставила.

— Не разполагаме много време, Дина. Но има нещо, което непременно искам да разбера. Защо така жестоко се отнесоха с тебе. Дядо ти не предприе ли нещо?

— Бях толкова млада тогава — каза тя с носталгия. — Моето деденце беше много досадно. Винаги прекалено строг. Никога не ми се разрешаваше да взема колата и да замина някъде. Постоянно искаше да направи дама от мен...

Дина се засмя подигравателно и застана с ръце като за молитва.

— ... и християнка. Това беше работа на преподобния Пол, този измамник и лицемер. Винаги ми се изтъкваше какво е направил Грек. Всичките ги мразех и им го казвах направо. И един ден Пол ме закара в клиниката „Морели“, за да изгонят дяволите от мен и да стана достойна жена на проповедник. Той и Уди въобще не ми казаха, че

това е лудница. Докато не отидох там! След всичко това как да не ги мразя?

Тя оправи с ръка косата си и уморено се прозя.

— Но ти все пак се върна обратно? — упрекна я Рита.

— Да, имах достатъчно време да мисля за всичко. И най-вече за дядо. Исках да му кажа истината. Той трябва да знае как Пол ме преследваше и искаше да се омъжа за него. Естествено трябваше да стана пълнолетна, за да не може дядо да осуети плановете му. Имах само една възможност, ако не исках наистина да полудея, да избягам от клиниката — тя тихичко се изкиска. — Хванах се с един глупак. Казваше се Курт и беше един от пазачите. Чрез него се снабдих с кола и така се измъкнах. В момента, когато те видях, разбрах, че това е обрат в съдбата ми. Към добро, естествено.

— А моята щастлива звезда ме изостави! — каза горчиво Рита.

— Как хубаво прозвуча — като в пиеса.

Известно време и двете мълчаха. В един момент Дина се обади:

— През цялото време си се преструвала, а? Интересно! И дядо нищо не е разбрал?

— Често казваше, че много съм се променила — призна Рита след известно колебание. — Другите също го твърдяха — тя погледна Дина с укор. — Трябва да си била едно непоносимо хлапе.

— Дядо винаги е казвал, че съм лудетина — каза Дина гордо. — И когато пострадах с главата след падане от моето пони, стана още по-зле. Сега, мисля, всичко е наред. Само съм гладна и уморена.

— Какво общо има Мартин с всичко това? — попита Рита.

— Мартин? Той е съседско момче. Живееше от другата страна на баира. Винаги ме е защитавал от отвратителния Грек. Когато пораснах, той замина и повече не съм го виждала.

— Значи не го обичаш, така ли? — Рита прехапа устни. Как можа да попита това?

— От къде на къде? От сто години не съм го виждала. Писа ми няколко пъти и това беше всичко — Дина равнодушно вдигна рамене.

— Разбирам — каза Рита замислено.

Дина отново се прозя отегчено.

— Така, сега знаеш всичко. Дядо ще ти плати за колата и вещите.

— Не, Дина, съжалявам, но това не е всичко. Дядо ти след удара е наполовина парализиран. Не може да говори и не трябва да вижда

никого, освен мен и Граймс. Имам всички основания да се съмнявам, че искат да го убият.

Дина скочи от леглото.

— О, не. Това не е истина! — шепнеше тя.

— За съжаление така е! Дяволски хитър план е в действие. Толкова е зле със здравето, че всяко вълнение трябва да му се спестява. А това значи, мила ми Дина, че отново си затворница, и то тук, в тази стая.

Рита се учуди, че момичето прие думите ѝ съвсем спокойно.

Дина се сгуши в завивките си.

— Не ме интересува. Цяла седмица не бих мръднала от леглото, ако знам, че това ще помогне на дядо да оздравее.

— Не е толкова просто. Тъй като не е желателно да виждаш други членове на семейството, ще трябва да ми се довериш изцяло. Ще заключи вратата и няма да можеш да говориш с никого, докато състоянието на дядо ти се подобри дотам, че да може да понесе истината.

— О, на теб доста добре ти се отдава да командваш — кипна Дина. — Вече веднъж ме изгониха, защото не понасям да ми нареждат.

— Сега отново си тук и правилата са същите. Дръж се прилично! — каза Рита иронично. — Ще заключи вратата отвън, в случай че Уди реши да намине. Мога само да те посъветвам да не отваряш на никого. Утре сутрин ще се видим отново.

— Надявам се, не преди обяд. Умирам за сън измърмори Дина и отново се прозя.

* * *

Рита седеше пред камината, след като Граймс отиде да спи. Опитваше се да възстанови в паметта си всички подробности, които научи от Дина.

Положението ѝ в къщата се усложни още повече. Ще я разобличат като лъжкия и тъй като момичето беше зарязало колата ѝ за вторични суровини, тя нямаше възможност да изчезне внезапно.

Като че ли нещастieto витаеше в къщата. И все пак за известно време за нея тя беше спасителен остров, а и дом на стареца, когото

така обикна.

Чувствата ѝ към Мартин също усложняваха нещата. Имаше две възможности: или ще я осъди, като научи истината, или ще разбере, че не е имала друг изход.

„Само да можем да поговорим с него, да му обясня всичко! — мислеше тя тъжно. — Сигурна съм, че ще ме разбере.“

Дина недвусмислено каза, че не обича Мартин. Може би наистина той обича нея, Рита, а не приятелката си от детството?

И още нещо не биваше да забравя: Дина мрази Пол и Уди. Това потвърждаваше собствените ѝ впечатления от Пол. Но Уди? В началото Рита я обичаше. Как може да се измами така? Защо Уди се оставяше да бъде въввлечена в плановете на своя син, който искаше да стане господар на замъка благодарение на женитбата си за наследницата. И тъй като намеренията му можеха да се осуетят, майка и син бяха решили да убият един възрастен, безпомощен мъж и така да фалшифицират документите, че Пол да получи право върху имението.

Естествено трябваше да се вземат предвид и Шелби. Но всъщност какво друго можеше да направи вятърничавата Оливия, освен да се оплаква и пъшка.

Ако поне Грек беше по-умен, то Пол не би успял. Но и той, както майка, си, се интересуваха само от лекия живот и от задоволяване на всичките си капризи.

„Трябва да остана — мислеше Рита отчаяно. — Трябва да остана поне докато убийците пристъпят към пъкленото си дело и се издадат.“

Момичето седеше неподвижно и се взираше в огъня. В тази къща дебнеше злото.

През нощта Рита не мигна. Неизвестността я плашеше. Броеше часовете заедно със стенния часовник долу във всекидневната. Злокобната тишина в къщата я правеше неспокойна.

Когато започна да се развиделява, Рита все още седеше и размишляваше. Очите я боляха от умора.

* * *

В следващите няколко дъждовни дни никой в къщата не забеляза, че нещо не е наред.

Рита беше щастлива, че състоянието на господин Булери бавно се подобрява. Той даже се хранеше сам и се шегуваше със собствената си безпомощност, когато Граймс трябваше да го обръсне. И говорът му постепенно ставаше все по-разбран.

— Още няколко дни, Дено, и малко слънце, и отново ще оздравея. Пригответи се да падаш на карти.

— Няма да успееш — кимаше тя жизнерадостно.

— Защо е толкова тихо вкъщи? Къде са другите?

— Всички слушат доктора — отговори Рита. — Те са тихи като мишки. Не си ли доволен от мен и Граймс?

— Как можеш въобще да се съмняваш? Какво щях да правя без вас?

Граймс леко се усмихна на тази похвала.

„Такава добра душа е икономът“ — мислеше Рита.

През последните дни тя често се питаше как да защитят господин Булери, ако изпадне в беда.

Това не ѝ излизаше от главата и тя тайно пренесе някои неща в помещението до стаята на болния, които можеха да ѝ послужат при нужда.

Бухалка за бейзбол, ръжен и лак за коса — с тяхна помощ щеше да отблъсне евентуално нападение.

Тези неща винаги ѝ бяха подръка, когато Граймс излизаше от стаята, да донесе дърва за камината или да пригответи яденето на господин Булери.

Още нещо я притесняваше: болният вече не беше на строга диета. Всеки можеше да сложи отрова в супата или в месото, които той вече ядеше. Граймс не можеше да разбере защо момичето толкова се грижи за храната.

— Това беше ли сготвено, Граймс?

— Да. Само го сипах в чинията.

— Готвачката ли го е приготвила? — на нея Рита имаше доверие.

— Естествено. Тя никого не би допуснала до печката. Нали я знаеш.

За госпожа Уд не би имало проблем да сложи отровата в чинията, ако Граймс се разсееше за момент.

Рита живееше в постоянен страх.

* * *

Една вечер след ядене на Дина ѝ прилоша. Имаше висока температура и повръщаше.

Рита мислеше да повика доктор Александър и да му каже за присъствието на момичето в къщата. Но все пак трябваше да изчака до сутринта.

— Ядох толкова много — уверяваше я Дина. — Ти си виновна. Искаш да надебелея. Сигурно вече приличам на буре.

— Все още изглеждаш като мършава пиле — упрекна я Рита.

— А пък аз все съм си гладна — изкиска се Дина. — Яденето в Армията на спасението беше ужасно. Ако знаеш един ден какво намерих в супата! Лошо ще ти стане.

На сутринта Дина беше по-добре. С всеки изминал ден момичето създаваше все повече проблеми на Рита. По някакъв начин трябваше да обяснява къде отиват тези огромни количества храна, които Дина поглъщаше.

Готвачката ставаше подозрителна и често се шегуваше с Рита.

— Вие готвите божествено — уверяваше я момичето. — Много е вкусно. Никога през живота си не съм яла така.

— Но моля ви, това е голям комплимент за мен.

Скоро на Дина ѝ омръзна да стои все в стаята.

— Искам да видя коня си и старото куче долу при оборите!

— По това време? Да не си полудяла? Какво ще стане, ако някой те види?

— Искам да видя дядо!

Рита изгуби търпение.

— За да получи от шока нов удар? Искаш всичко да развалиш!

Дина стана упорита.

— Всеки не може да е толкова свестен, колкото теб. Още колко време ще продължава тази измама? Каквото правиш ти за дядо, това мога да върша и аз.

— И какво ще стане с мен? — попита я гневно Рита. — Ти разби живота ми. Открадна ми всичко, което притежавах. Имам много дългове благодарение на теб. Плячкосала си всичко от банковата ми

сметка. Какво всъщност ми предлагаш? Какво да правя? Просто така да си тръгна в студената дъждовна нощ. Пеша?

— Няма нужда да се вълнуваш толкова! — спокойно каза Дина.

— Но аз все пак се вълнувам!

— Не мога ли поне да го видя, докато спи?

— Дина, казах ти вече. Уверена съм, че някой иска да посегне на живота му. Ще ти кажа защо така мисля.

Рита разказа на младото момиче за разговора между Пол и госпожа Уд.

— Те са майка и син, Дина. Знаеше ли това?

— Не, но не съм изненадана. Уди винаги е говорила с любов за него и постоянно го хвалеше точно както Оливия Грек. Никога не е казала, че не е направил нещо както трябва. Обзалагам се, че е истина. Но какво би означавало всичко това? Пол не би убил никого. Та той е проповедник!

— Но той едва не уби Мартин! — каза Рита и видя разширените от ужас очи на момичето.

— По някаква причина той ме ревнуваше от Мартин, това значи, че ревнува теб — допълни тя.

Рита разказа за деня, когато Грек ритна Мартин в лицето, след което Пол за малко не го уби.

— Тогава всички решиха, че съм го направила аз. Не зная по какъв начин си си създала тази ужасна слава. Намирах се в ужасно положение. Трябваше да отговарям за всичките ти щуротии в миналото. А те не бяха малко!

— О, Рита, опитах се да ти обясня в нощта, когато ме взе от улицата и забелязахме, че много си приличаме. Още тогава ти казах, че винаги съм искала да приличам на някой друг — на някой като теб.

— Не говори така. Ние сме в опасност. Нашата прилика не е нищо друго, освен една случайност. Наистина не зная колко дълго още ще можем да крием истината. Но първата ни грижа е господин Булери и неговото оздравяване.

Рита отиде до прозореца и се загледа в мъглата навън.

— Следващата ни грижа са Пол и Уди. Трябва да ги разобличим. Още не знам как ще стане. Но едно зная със сигурност — ще защитавам дядо докрай!

— Много го обичаш, нали? — попита Дина с болка.

Рита пребледня.

— Нямах представа колко много! — каза тя тихо.

Рита мислеше също за любовта си към Мартин.

— Дина, как си могла да се държиш лошо с дядо си? — попита тя с упрек в гласа си. — Той толкова те обича!

Дина никак не харесваше такива обвинения.

— Забравяш, че дядо позволи на Пол да ме изхвърли оттук и трябваше да прекарам две ужасни години в лудницата.

— Не го забравям — каза Рита със съчувствие. — Сигурно е било голям кошмар за тебе, която така мразиш принудата.

— Затворена. Като в клетка — Дина се разкъсваше от съжаление към себе си. — Броях фигурите по пода, за да не полудея. Повтарях на глас таблицата за умножение — отначало докрай и обратно. Измислях си и различни истории. Винаги, когато Пол идваше...

— Той те е посещавал? — попита Рита изненадано.

Дина изстена от отвращение.

— О, да. Той искаше да спаси душите ни. А доктор Олбрайт го пускаше да ни чете проповеди. Говореше ни за пъкъла и осъждането на вечни мъки — тя въздъхна. — И изведнъж буквално почваш да усещаш огнените езици в ада, които сякаш жив ще те изгорят. Не споменаваше дума за Господа Бог, за състраданието или опрощението на греховете. Пол така ясно описваше всичко, че после с часове пациентите крещяха от ужас.

— И ти ли, Дина?

— Аз? — момичето се засмя горчиво. — Аз бях много хитра. Знаех какво искаха доктор Олбрайт и Пол от мен...

— Какво всъщност?

— Замъка.

— Естествено! Пол искаше да се ожени за теб. Искаше да те направи зависима, за да му се подчиняваш. Но какво общо има с това доктор Олбрайт?

— Обзалагам се, че той е знаел какво ще спечели. Един лъжлив психиатър — защо да изпуска шанса да получи парче от тлъстата баница? Винаги се забавлявах, когато му разказвах колко много мразя Пол и че обичам друг, който един ден ще ме спаси от лудницата.

Момичето оправи с ръка косата си и се засмя дяволито.

— Това влудяваше Пол. Кой е тайнственият непознат? Разпитваха ме с часове. Накрая трябваше да измисля нещо, за да ме оставят на мира. Тогава се сетих за Мартин.

— Мартин! — извика Рита ужасена. Значи затова Пол мразеше така момчето. Това беше обяснението за загрижеността на Мартин за Рита.

Но кого в действителност обичаше Мартин — нея или Дина? Рита почувства как надеждата и се възвръща. Седеше неподвижна. Мартин искаше да защити бедната, несправедливо затворена Дина. А в Рита вероятно се беше влюбил. Момичето наблюдаваше Дина сериозно.

— А ти имаш ли някакви чувства към него?

— Защо винаги ме питаш за това? — попита Дина отегчено. — Естествено, че не. Той беше единственият, за когото се сетих в момента.

А това за малко не му коства живота!

Рита искаше да ѝ изкрещи истината в лицето: „Ти си причината Пол да мрази Мартин! Заради теб Пол се опита да го убие!“

„Най-лошото е — мислеше Рита, че Пол със сигурност ще направи още един опит да отстрани мнимия си съперник. Трябва да предупредя Мартин! Трябва всичко да му обясня за Дина и мен! Трябва да му кажа истината!“

* * *

Падна първият сняг. Нежен като дантела се сипеше от сивото небе. По-късно, когато мъглата се вдигна, от морето излезе силен студен вятър, който превърна нежните снежинки в малки ледени топчета.

Рита току-що излезе от стаята на господин Булери и тръгна да види Дина. По средата на коридора срещна госпожа Уд. Ръцете ѝ бяха заети с дърва за камината.

— Ах, съкровище, пак закъсахме с отоплението — каза тя бързо. — Мартин ще внесе малко дърва вкъщи.

— Нима е истина? — Рита не можеше да сдържи радостта си, чувайки това име. — Той къде е?

— Пусни ме в стаята си, за да ти запаля камината, съкровище.

— Недей! Аз ще го свърша! — предложи ѝ Рита и посегна с ръка към дървата.

— По-спокойно! Ти ще подпалиш цялата къща, съкровище. Хайде, отвори ми вратата!

— Не, госпожо Уд. Сама ще се справя с огъня — каза Рита решително.

Старицата онемя от учудване.

— Няма да ти позволя, Дина. Ти въобще нямаш понятие как се пали огън. И аз го зная. Чу ли ме добре? Отвори ми вратата! Бързо!

Рита се колебаеше. Ако отвореше вратата, щяха да разберат за присъствието на Дина. Ако пък не отвори, ще породят съмнения в госпожа Уд.

— Дай да взема подпалките — каза тя примирено.

— А ти кажи на Мартин да качи цепеници.

Рита се надяваше да го види. Беше решена да му каже истината, независимо от последствията. Най-после трябва да се изяснят всички тайни!

Ако той я обвини за измамата, тя нищо не може да направи, освен да го приеме спокойно. Във всеки случай ще е наясно с неговите чувства.

Момичето спокойно устоя на мрачния поглед на икономката. Госпожа Уд отстъпи с нежелание и измърмори нещо, слизайки по стълбите.

— Ще се погрижа и за камината на дядо! — извика Рита след нея и влезе в стаята си.

* * *

Дина се беше свила на кълбо в креслото. Беше жалка картина.

„Това момиче или е мокро до кости, или трепери от студ“ — мислеше Рита със съжаление.

— След минута ще се сгрееш — каза тя. — Отоплението се е развалило и госпожа Уд ще ни прати Мартин с дърва за камината.

Дина потриваше премръзналите си ръце.

— Искам да знам докога смяташ да ме държиш затворена тук. Вече имам мания за преследване. Трябва да изляза, иначе ще полудея.

Рита гледаше през прозореца. Навън бушуваше снежна буря.

— Не мислех, че ще стане така — каза Дина кисело.

— Аз също — отговори Рита кратко, опитвайки се да изглежда спокойна. — Искам да ти кажа, че тук си на сигурно и топло място. Не си останала гладна и правя за теб всичко, което поискаш. Но ти може би предпочиташ отново да отидеш в някой голям град? Да седиш някъде по пейките и да не знаеш какво ще ядеш утре.

— Престани! Звучи ужасно — Дина запуши с ръце ушите си.

— Виждаш ли? Сега седни на масата! Скоро ще ти донеса яденето.

— Много ми е скучно.

— Ще ти донеса няколко книги и списания, когато запаля камината.

„Трябва да намеря някакво занимание на момичето — каза си Рита, — иначе кой знае какво може да измисли.“

— Дина, разбра ли какво ти казах преди малко — Мартин идва! — каза тя.

— Е, и? — вдигна Дина въпросително рамене.

— Трябва да му обясним какво правиш тук! И коя съм аз!

Очите на момичето светнаха.

— Значи ли това, че...

Рита я прекъсна.

— Не, не значи! Можем да се доверим на Мартин. Той ще помогне, ако нещо се случи.

— С дядо ли?

— Да, с него или с някого от нас. Атмосферата в къщата е много напрегната. Току-що накарах госпожа Уд да побеснее и съм убедена, че тя се е усъмнила в нещо.

— Дърта, мазна гъска! — извика Дина с презрение.

Силно чукане на вратата прекъсна разговора им. Рита отвори внимателно, мислейки по какъв начин да каже на Мартин истината.

— Аз... — започна тя, заеквайки.

Той вече беше в стаята с наръч дърва и като вкаменен наблюдаваше треперещото същество пред камината.

— Пол! — изкрещя Рита с последни сили. — Какво правиш тук?

Мъжът бавно се обърна към нея. В очите му видя омраза, докато я оглеждаше от главата до петите. След това се завъртя към Дина. Рита стоеше като парализирана и не знаеше какво да предприеме.

Пол хвърли дървата в коша до камината и коленичи до Дина.

— Дина, ти ли си? — попита той нежно.

Тя се изсмя високомерно и го погледна с презрение.

— Да, идиот такъв!

Великанът се смали от обидата и истеричния смях.

Ако Рита не се страхуваше толкова от него, то тя би го съжалила в този момент. Той трепереше. Лицето му беше мораво от яд.

— Ще си платиш за това! Ще ти счупя врата, малка мръснице! — каза Пол, след което се изправи.

Рита страхливо се притисна до стената, очаквайки да ѝ извие врата. Тя затвори очи.

В този момент Дина удари с глава Пол в корема и с малките си юмручета го изблъска навън. С последни сили тя завъртя ключа и изтощена се свлече на земята.

— Какво ще правим сега? — едва чуто проговори тя.

Борбата на живот и смърт беше започнала.

Момичетата цяла нощ не можаха да мигнат и уплашено се ослушваха за стъпките на Пол.

Госпожа Уд се опитваше да успокои разярения си син. Междувременно проехтя гласът на Грек:

— За бога, какво става тука? Обяснете ми!

Изведнъж се чу неясен звук от удар и Рита си представи как побеснелият управител е посегнал на Грек. Тя знаеше, че беше въпрос на време Пол да разбие вратата. Надяваше се единствено майка му да го укроти.

Без шум двете момичета струпаха мебели пред вратата.

— Той е луд — шепнеше Дина преbledняла. — Съвсем си е загубил ума.

— Това сега не е толкова важно. Помогни ми за скрина — викна ѝ Рита.

— Какво ли ще си помисли дядо? — питаше се Дина загрижено.

— Да се надяваме, че спи и няма да чуе този шум.

Писъкът на Оливия отвън ги накара да изтръпнат.

— Какво направихте с момчето ми? О, Грек, кажи нещо на мама!

Нападението срещу вратата на момичетата спря за малко. Те чува нещо да се влачи по пода.

— Заведи го в стаята му и извикай лекар! — плачеше Оливия. — О, колко много кръв!

— Може би сега всички ще изчезнат оттук и ще ни оставят на мира.

— Млъкни! — заповяда ѝ Рита, която трепереше от страх.

— Гладна съм — промърмори Дина.

Пол отново се захвана с вратата. Те чуваха ядосаното му мърморене и пъшкане. Изведнъж Пол блъсна с нещо тежко по вратата и тя се пропука.

— Пол! Пол, недей! Почакай до сутринта. Остави ги да умрат от глад и студ — каза госпожа Уд.

— Не, аз искам моята Дина! — чуваше се как хлипа той. — Мамо, мамо, тя е вътре и ми се подиграва, а грешната Магдалена ѝ приглася.

— Ела, успокой се! Мисли за Библията, синко: око за око...

— Да! Ще ги накажа по свой начин. Ще си платят за всичко... — изведнъж той започна отново да крещи от яд.

После настъпи тишина, която беше още по-потискаща от виковете и блъскането по вратата.

Рита вървеше нервно напред-назад. Къде ли е сега Мартин?

Дина отиде до банята и донесе две чаши вода.

— Помага при глад — каза тя спокойно. — Научих го, когато останах без пари.

Рита отпи една глътка. Не беше гладна. Стомахът ѝ беше свит на топка от страх.

Те бяха жертви на един луд и не виждаха изход от ситуацията.

Рита сложи последното дърво в огъня и извади топли дрехи от гардероба. Дина въздъхна.

— Все пак се радвам, че сме заедно — каза тя с усмивка.

— Не вярвам да се нуждаеш от помощта ми, малко дяволче — усмихна се Рита насила.

— Дали ще се опита да стигне до дядо? — попита Дина.

— Тази нощ със сигурност не. Той се интересува само от теб.

— Какво ли ще си помисли Оливия? — хапеше Дина устните си.

— Тя има достатъчно работа около Грек. Може би вече са повикали лекар и той скоро ще е тук.

Рита отиде до прозореца и дръпна завесите. Падащият сняг стоеше като бяла пелена пред бучащия водопад и отвесните скали.

Зазоряваше се. Какво ли ще им донесе утрото? Къде ли е Мартин?

— Защо не опитаме да стигнем до стаята на дядо? Със сигурност там е по-топло — попита Дина.

— Опасно е.

— Не искаш да ме вижда, нали?

Дина започна да разчиства струпаните пред вратата мебели.

— Не бъди неразумна! — предупреди я Рита. — Искаш ли да ме убият?

Дина тръгна към вратата. Рита се опита да я спре, но момичето успя да се отскубне и отвори вратата.

То изтича по тъмния коридор. Рита стоеше като вкаменена и се чудеше дали да го последва. Тя затвори бързо вратата, когато чу гласа на Пол.

— Хванах ли те най-после? Така, какво ще правиш сега? Подигравай ми се, Дина! Давай, по-смело! — крещеше той.

— Рита! — пронизително пищеше момичето.

— Рита! — подражаваше ѝ Пол. — Излез, Рита! Излез да те убия!

Рита трепереше цялата. Какво може да направи за Дина? Пол няма да причини болка на момичето, което обича. Но нея нямаше какво да го спре да я убие. Тя беше свидетелка на зловещите му деяния.

Ставаше ѝ лошо, като се сетеше за огромните му ръце, които щяха да се увият около шията ѝ и да ядушат.

Дина изпищя още веднъж и Рита чу Пол да бяга. Вероятно го беше ухапала за ръката, мислеше тя. Момичето седна и зачака. Сърцето ѝ биеше като лудо.

Колко ли време ѝ остава още? Кога ли Пол ще се опита да я нападне? Може да се опита да разбие прозореца. Разтреперана, тя се хвърли към прозореца и се втренчи навън. Денят бавно изместваше нощта.

* * *

На следващия ден доктор Александър внезапно се появи. Рита се мобилизира, като чу дрезгавия му глас. Но тя долови и друг глас, млад и весел, който накара сърцето ѝ да трепне.

Момичето бързо изтича до вратата и размести скрина и столовете. Трепереше от вълнение и изтощение.

— Мартин! — извика Рита.

Тя чу стъпките му по стълбите и с последни сили отвори вратата. Като го видя, се хвърли в прегръдките му.

— Дина, какво става тука? Моля те, мила, престани да трепериш и ми кажи какво се е случило.

Рита се стегна. Мартин също беше в опасност и тя трябва да му помогне.

— Пол! Той полудя. Ела с мен!

Хвана го за ръка и заедно се отправиха към стаята на господин Булери. След уговореното почукване Граймс отвори вратата.

Някъде долу се чуваше гласът на госпожа Уд, която се караше с доктора.

— Мъртво момиче в снега? — изпищя тя. — Не е възможно. Единственото момиче тук, в къщата, е горе. Изчакайте за момент, настанете се някъде!

Крясъците ѝ изведнъж секнаха, когато последните думи на доктора достигнаха съзнанието ѝ.

— Какво казахте току-що?

— ... той лежеше с прерязано гърло.

— О, господи, момчето ми! — Думите ѝ бяха изпълнени с цялата болка и отчаяние на майчиното сърце.

Рита придърпа Мартин в стаята на болния. В очите ѝ се четеше ужас, когато го заговори.

— Не ставаше ли въпрос за Дина? За Дина и Пол?

Мартин силно я прегърна.

— О, мила, първо помислих, че си ти. Граймс им направи знак да мълчат.

— Моля ви! Господин Булери спи. Вижте го, но само по-тихо!

Доктор Александър влезе в стаята. Рита седна до леглото на стареца и погледна питащо доктора. Той я потупа по рамото и каза:

— Не сега. По-късно ще говорим.

Граймс затвори вратата. В стаята се чуваше само тежкото дишане на господин Булери. Изведнъж той отвори очи и погледна Рита.

— Ти плачеш, Дено! Защо?

Тя взе ръката му и я целуна.

— Защото съм щастлива, дядо.

Старецът смигна на доктора.

— Плаче. Така прави винаги, когато е щастлива.

Рита отиде при Мартин. Беше така изтощена, че трябваше да се облегне на стената, за да не падне.

— Не вярвах, че може да й направи нещо — хлипаше тя горчиво.
— Бедната Дина!

— Нищо не й е направил, мила — каза нежно Мартин. — Бягала е от него, когато се е спънала в един корен под снега. И при падането си е счупила врата. Не мисли повече за това.

Момичето се беше вкопчило в Мартин. Не искаше да го пусне, за да не го изгуби отново.

* * *

По време на вечерята доктор Александър допълни липсващите детайли от тази тайнствена и страшна история.

Рита си беше починала и Мартин сега седеше до нея. Граймс също беше на масата и постоянно се тревожеше за своя пациент.

Лети сервира вечерята, без да има представа каква трагедия се беше разиграла тук за кратко време.

— Не съм ясновидец — каза доктор Александър, — но веднага почувствах, че ще се случи нещо в тази къща. Доктор Олбрайт не искаше да ме вземе със себе си.

— Но той все пак ви доведе — каза Рита.

— Защото беше принуден — той кимна към Мартин. — Младият мъж вече ме беше повикал. С него се познаваме от болницата.

— Така ли? — попита Рита учудено. — Но защо?

— Сигурно помниш, че подозирах Пол в нападението срещу мен...

— Да.

— ... и това, което се случи следобеда, когато ме изписаха от болницата?

Рита се изчерви. Тогава те двамата се бяха прегърнали и се целуваха, когато влезе госпожа Уд да съобщи за удара на господин Булери.

— Да — каза Рита притеснено.

— Госпожа Уд веднага е разказала на Пол какво е видяла и още същия ден го чух да ругае, че си го измамила, че ти и дядо ти сте се наговорили да му отнемете правата. Тогава не обърнах внимание на думите му. Не се чувствах още много добре.

Рита беше почервеняла от притеснение и Мартин взе ръката ѝ.

— Сега разбирам думите ти, мила. Ти си искала да ми кажеш истината, да бъдеш искрена към мен.

— Да, а аз така се страхувах от Пол!

Доктор Александър гледаше неразбиращо двамата млади.

— Всъщност каква истина?

— Ах, нещо съвсем лично. Но да се върнем на оня следобед. Пол ругаеше и заплашваше. После излезе и се отправи към стаята на господин Булери, посегна му и...

— ... и това е било причина за удара? — лекарят замислено поглади брадата си. — Пациентът нищо не си спомня.

— Аз го намерих и веднага извиках госпожа Уд.

— Аха, значи това е ключът към загадката.

— Госпожа Уд?

Рита обясни ситуацията.

— Госпожа Уд, бедната стара жена, е майка на Пол и е напълно зависима от него.

Мартин я гледаше учудено.

— Вярно е. С ушите си го чух, когато двамата разговаряха помежду си.

— Това обяснява някои неща — мислеше Мартин. — Когато господин Булери благодарение на доктор Александър беше спасен, Пол е трябвало да измисли нещо ново. Мога да си представя какво му е минало през главата, когато е видял двете момичета заедно.

— Той е психопат — каза докторът. — Доктор Олбрайт е знаел това и е използвал Пол за осъществяване на собствените си планове. Ако можеше да склони болното момиче да се омъжи за Пол и ако той отстранеше господин Булери, тогава докторът би имал голяма власт. Освен това и финансово щеше да се облагодетелства.

— Сигурно много е бил смутен след разговора с теб на терасата. Рита потисна усмивката си.

— Познавам добре истинската Дина, така че нищо не може да ме учуди. Въпреки всичко докторът непременно искаше да ме изкара виновна в случая с Мартин и да ме върне отново в лудницата. Пол се застъпи за мен, което ме заблуди.

— Тогава защо се страхуваше от Пол?

— По интуиция. Първо се усъмних в него след посещенията си при Мартин в болницата. А след като чух и разговора между него и майка му, организирах постоянно наблюдение над господин Булери. Бях единствената, която можеше да го защити. Скъпият ми Мартин — закачливо го докосна с пръсти тя — беше изчезнал яко дим.

— Трябваше да помисля. Ти също каза, че искаш да се махнеш оттук. Цяла нощ не можах да мигна и стоях на прозореца, когато ги видях.

— Дина и Пол ли?

Той кимна.

— Първо реших, че ти си с него. Ужасно ме заболя, защото реших, че сте решили да се гоните и играете в снега. Ревнувах! Но после се сетих, че никой от двамата не беше облечен за навън.

Мартин се изкашля и после продължи:

— Тогава Дина падна. Лежеше някак странно и не мърдаше. Изтичах при нея — все още мислех, че си ти. Но Пол стоеше над нея като разярена мечка. „Не можеш да постъпиш така с мен. Няма да ми се изплъзнеш толкова лесно — нареждаше той.“ Тъкмо искаше да я хване за гушата, когато ме видя, и избяга в гората. Веднага разбрах, че момичето е мъртво. Беше си счупила врата. По-късно намериха Пол с прерязано гърло.

Всички мълчаха дълбоко потресени. Най-после Рита наруши мълчанието.

— Господин Булери знае ли вече за случилото се? — попита тя доктор Александър.

Той ѝ се усмихна.

— Трябва ли да го наранявам? Да унищожа смисъла на живота му?

Рита дълго мисли, преди да погледне доктора в очите.

— Значи вие ми предлагате да продължа да живея с тази ужасна лъжа? Обичам господин Булери, но...

— Той също много те обича. Тогава защо да не остане всичко постарому. Поне засега. Тайната ще запазим за себе си. Само госпожа Уд ме притеснява, но тя изчезна, а освен това има интерес да мълчи.

— Оливия и Грек сигурно ще се питат защо след толкова години е решила да се махне оттук.

Докторът вдигна рамене.

— Двамата се интересуват само от себе си. Така че не се притеснявайте. Сега обаче трябва да вървя. Вече е късно.

* * *

Рита въздъхна дълбоко, когато останаха насаме с Мартин.

— Намирам се точно в същото положение, както преди.

Мартин се усмихна.

— Не съм. Има известна разлика, нали?

— Така ли? — попита тя закачливо.

— Знаеш, че е така, мила — каза нежно той. — Ах, Рита, ако не беше дошла...

Рита се бореше със сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Мартин, не бях сигурна дали обичаш мен самата или Дина, за която ме мислеше. Ако тя беше жива...

Момчето се огледа наоколо.

— Тази къща е видяла много скръб и мъка. Това трябва да се промени. Имам нужда от теб, Рита. Къщата има нужда от теб. Господин Булери, който сега лежи болен в леглото, също се нуждае от твоето присъствие тук. Не си отивай, Рита! Моля те, остани пои нас?

Тя обхвана с ръце лицето му. Сините ѝ очи го гледаха нежно и скоро устните им се сляха в дълга целувка.

Тъмните сили, които толкова дълго господстваха в замъка, трябваше да отстъпят.

Оттук наметне любов и щастие щяха да царуват под този покрив.

Издание:

Джейн Макарти. Другата жена

ИК „Атика“ София, 1994

Ивайло Петров, рисунка

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.